WASHINGTON DC

1893 - 1963
70-ий РІК ВИДАННЯ І СЛУЖБИ СВОЄМУ НАРОДОВІ ТА ПРАВДІ

СВОБОДА — SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація:
"Svoboda", 81-83 Grand St.
Jersey City, N. J.
HEnderson 4-0237
УНСоюз: HEnderson 5-8740
Тел.: з Ню Йорку:
BArcly 7-4125
УНСоюз: BArcly 7-5337

РІК LXX. Ч. 4. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СЕРЕДА, 9-го СІЧНЯ 1963 6 ЦЕНТІВ — 6 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, JANUARY 9, 1963 No. 4. VOL. LXX.

88-ИЙ КОНҐРЕС ПОЧИНАЄ ПЕРШУ СЕСІЮ

БОРОТЬБА МІЖ КОНСЕРВАТИСТАМИ И ЛІБЕРАЛАМИ ЗА КОНТРОЛЮ В КОМІСІЯХ

Вашинґтон. — 88-ий Конґрес в середу 9-го січня починає свою першу сесію, на якій президент Кеннеді плянує здійснювати ті пункти своєї виборчої програми, яких не схвалив 87-ий Конґрес. Всі члени обох Палат Конґресу є вже в столиці, прибув сюди і Президент, який різдвяний відпочинок перевів на Флориді. Вже у вівторок 8-го січня партійні проводи скликали збори, на яких мають вирішити справу проводів і складу конґресових комісій. Найважливіша справа це число членів Палатної Комісії Правил, яка складається із 12-ох членів, але у 87-му Конґресі число їх було збільшене до 15-ох, бо прихильники уряду могли тоді мати маленьку більшість (8:7) та вирішувати в користь уряду різні справи. Комісія Правил має велике значення, вона вирішує, які законопроєкти можуть іти на наради повної Палати Репрезентантів або на вирішення спільної конференції, яка узгіднює різниці в законопроєктах, ухвалених Сенатом і Палатою. Президент сподівається, що Палата знов збільшить число членів Комісії Правил до 15, і що уряд матиме в ній потрібну більшість. Уряд підтримують демократи та ліберальні республіканці. Південні демократи йдуть в своїй більшості з республіканцями проти уряду. Сенат має тепер 67-ох демократів і 33 республіканців, а Палата Репрезентантів складається з 259-ох демократів і 176-ох республіканців. Але при вирішуванні законопроєктів і сенатори і конґресмени переходять через партійну лінію і творять два бльоки: ліберальний і консервативний. Президент Кеннеді сподівається, що цьогорічний Конґрес буде краще співпрацювати з урядом, як це було минулого року, коли не ухвалені були важливі урядові проєкти про медичну опіку над старшими особами, про федеральну допомогу публічним школам та про організацію окремого департаменту для міських справ. Важливою проблемою в Конґресі буде і проєкт про зменшення прибуткових податків для скріплення економіки. Голова Палатної Комісії Способів і Засобів конґресмен Вілбур Міллс і голова Сенатської Фінансової Комісії сенатор Гаррі Бирд не є за те, щоб зменшувати прибуткові податки тоді, коли є федеральний дефіцит. Вони обидва проєктують одночасно зменшити і федеральний бюджет. Але уряд не може на це згодитися, бо вже бюджет на 1964-ий рік запляновааний у висоті $100 більйонів, з чого більше як половина призначена на оборону країни. Сподіваються, що проєкт про зменшення податків і про реформу податкової системи займе багато часу у 88-му Конґресі. Уряд сподівається, що Конґрес прихильніше поставиться до його програми, як в 1962-му році, бо після виборів настали деякі зміни в складі обидвох Палат. Спікер Палати Репрезентантів Джан Мек-Кормек передбачає, що Президент виграє боротьбу за проурядову більшість в Комісії Правил і за закон про зменшення податків. Демократичні конґресмени з Північної Каролайни, Флориди, Тексасу і Джорджії заявили, що підтримуватимуть уряд. Але голова республіканської меншости в Палаті конґресмен Чарлз А. Галлек впевняє, що опозиція „виграє" в справі Комісії Правил, і що це „буде корисне для країни, коли так станеться". В січні 1961-го року вдалося покійному спікерові Семові Рейбирнові збільшити Комісію Правил більшістю 217 до 212 голосів. Тепер передбачають, що урядова більшість в цій справі матиме більшість 10 голосів. Але як це в дійсності буде — покаже голосування в Палаті Репрезентантів.

Частина українських католицьких і всі українські православні парафії врочисто відзначили свята Різдва Христового

Ню Йорк. — Велика українська католицька парафія св. Юра в цій метрополії, що є під зарядом ОО. Василіян, як і ряд інших католицьких парафій та всі українські православні парафії врочисто святкували свято Різдва Христового за старим календарем в понеділок, 7-го січня. Поважна частина українських католицьких парафій в цій країні святкує Різдво Христове вже за новим стилем. Не зважаючи на те, що понеділок 7-го січня був в Америці звичайний день, українські церкви, які святкували в цей день Різдво Христове, були заповнені вірними, як також по хатах ходили колядники. В навечеря Різдва Христового по всіх громадах, де існують станиці Організації Української Молоді „Пласт", відбулися хвилюючі імпрези запалення різдвяної свічки на знак єднання з українцями на рідних землях та розкиданими по інших континентах. При цій нагоді пластова молодь, а з нею їхні батьки, згадували і пригадували прадавні українські різдвяні звичаї, співали коляди.

Цього року проєкт медичної опіки має в Сенаті більше прихильників

Вашинґтон. — В конґресових колах звертають увагу на те, що урядовий законопроєкт про медичну опіку над старшими в рамах соціяльного забезпечення цього року, після смерти сенатора - демократа Роберта С. Керра, має більшу можливість на ухвалення, як в 1962-му році. Сенатор Керр підтримував програму президента Кеннеді, але йому не подобалася програма медичної опіки і він її поборював та спричинив те, що сенатська комісія відкинула урядовий законопроєкт в цій справі. Сподіваються, що на місце пок. сенатора Керра прийде нововибраний сенатор, колишній секретар здоров'я, виховання і добродійности Абрагам Рібікофф й він підтримає пропозицію уряду. Але урядовий проєкт може мати клопоти в Палаті Репрезентантів де голова Комісії Способів і Засобів конґресмен Вілбур Д. Міллс має важливий голос в цій справі. Уряд уважає той проєкт за такий, що цього року повинен бути розглянений в обидвох Палатах Конґресу та прийнятий, бо він конче потрібний для населення цієї країни.

Податковий уряд відзначає своє 100-річчя зібранням $100 більйонового податку

Вашинґтон. — Цього року припадає 100-річчя Податкового уряду, який зорганізував був під час Громадянської війни президент Абрагам Лінкольн. Сам Податковий уряд вислав вже 68 000 000 податкових формулярів, на яких є репродукція пам'яткової марки для відзначення 100-річчя тієї агенції, яка збирає гроші на всі урядові дії. Уряд сподівається, що він в ювілейному році збире $100 більйонів прибуткових податків. При податкових формулярах є звернення від податкового комісара Мортімера М. Капліна, який пише, що жадна нація у світі не зібрала стільки податків, що у ЗДА, але це є ціна за „нашу демократичну форму уряду", це наш причинок до добробуту нашого народу, який живе на найвищому рівні у світі. В 1866-му році назбирали були податків на суму $311 000 000, а тепер податки доходять до 100 більйонів річно. В 1895-му році Найвищий Суд ЗДА визнав був стягання прибуткових податків за неконституційне і тоді припинили стягання податків. Але президент Вілліям Г. Тефт просив Конґрес про ухвалення додатку до конституції в справі податків, 1913-го року ратифіковано ту поправку стейтами, і знов почав діяти закон про плачення податків. Від 1943-го року почали стягати податки від зароблених грошей.

Президент прославляв Аденауера з його 87-річчям

Бонн. — В минулу суботу західньо - німецький канцлер Конрад Аденауер скінчив 87 років свого життя. З тієї нагоди всі голови держави й інші визначні особи міжнародного світу вшанували його депешами, при чому широку депешу прислав президент Кеннеді. Він ствердив, що „тільки нечисленні мужі носять тягар такого високого уряду з такою силою й енерґією та ніхто з них не зробив більше для справи свободи. За ці ваші осяги хочу висловити вам свій найщиріший подив, що його поділяє і моя дружина". — Аденауер за щорічним звичаєм вислухав вранці Богослужбу, яку відправив його син, католицький духовник, а після того приймав впродовж сімох годин в залі прийнять канцлерського палацу різні делеґації та окремі особи, що прибували з бажаннями. Від цілого уряду промовляв віцеканцлер і міністер господарства д-р Людвіґ Ергард, який передав Аденауерові в дарунку дорогоцінний свічник, як „символ надії і свободи Берліну". — Тим часом у Західньому Берліні був з відвідинами американських кардинал Франсіс Спелман. 72-літній церковний достойник відправив молитви біля внутрішньо-берлінського муру за душі вбитих комуністами втікачів з комуністичної зони на Захід. За проголошеною статистикою, в 1962 році все ж втекли на Захід з комуністичної зони Німеччини 21,356 осіб. У 1961 році втекли були 207,026 осіб.

Переговори ЗДА й СССР про Кубу скінчились невдачею

Об'єднані Нації. — Затяжні переговори в справі Куби, що їх вів американський амбасадор при Об'єднаних Націях Адлей Стівенсон і совєтський віце-міністер закордонних справ Василій Кузнєцов офіційно закінчено в минулий понеділок 7-го січня ствердженням, що „нашим урядам було неможливо осягнути порозуміння щодо розв'язання проблем, які виринули у зв'язку з кризою в Карібському обширі". Однак обидві сторони, погодившись щодо того, що між ними нема згоди, рішили, що „в теперішньому часі" не варта передавати цю справу на розгляд Раді Безпеки Об'єднаних Націй. По суті — ЗДА вимагали від Совєтів, щоб була зреалізована обіцянка Хрущова щодо міжнародної контрольної комісії на Кубі, яка ствердила б дійсне відкликання відтіль совєтських ракет і бомбардувальників, та щоб Москва забрало геть з Куби своїх військовиків, яких нараховують там на 16 000 до 20 000. Зате Совєти вимагали від ЗДА, щоб ЗДА проголосили заяву, що не переводитимуть інвазії проти Куби ні не сприятимуть такій інвазії. Ніодна сторона не хотіла виконати вимог другої сторони. Справа опинилась тепер знову в Орґанізації американських держав.

Західньо-німецький міністер прибув до Лондону на наради

Лондон. — Західньо - німецький міністер закордонних справ д-р Шредер прилетів в минулий понеділок 7-го ц. м. до Лондону головно для нарад у справі приступлення Британії до Спільного Господарського Ринку. Як відомо, членами тієї могутньої західньо-европейської економічної організації є Франція, Західня Німеччина, Італія, Бельгія, Голляндія і Люксембурґ. Найбільше труднощів ставить Британії у цій справі Франція, зате Італії, Бельгії і Голляндії найбільше залежить на тому, щоб Британія приступила до того економічного бльоку. Німецького міністра зустрів на летовищі лорд королівської печаті Едвард Гіт, який є головним уповноваженим Британії для переговорів з 6-ма названими західньо - европейськими континентальними країнами. Ці переговори мають офіційно відновитись в Брюселі в найближчих днях. Обидва міністри склали пресі оптимістичні заяви щодо виглядів на успіх брюсельських переговорів та негайно з летовища від'їхали до резиденції прем'єра Мекміллена Чекерсу. У вівторок вечером Шредер мав вернутись до Бонну.

КОНҐОЛІЙСЬКИЙ УРЯД ПЕРЕЙМАЄ ПІД УПРАВУ ПРОВІНЦІЮ КАТАНҐУ

Ралф Банч, підсекретар ОН для Спеціяльних Політичних Справ.

Леопольдвіль. — Центральний уряд Сиріля Адулі в Конґо призначив адміністратора для провінції Катанґи в особі Франсуа Калялі. Він має подбати головно про узгіднення з адміністрацією бельгійської промислової компанії, що експлуатує катанґійські копальні міді й кобальту, справу грошових впливів до центральної конґолійської каси. Водночас військо Об'єднаних Націй зайняло залізничний вузол Каніяма в Катанзі, за 360 миль на північний захід від столиці Катанґи Елізабетвілю, а З'єдинені Держави скріпили збройні сили ОН в Конґо транспортними літаками „Ґлобмастер". Уряд Сиріля Адулі заповів скасування окремої катанґійської валюти та введення в Катанзі конґолійського франка. Газети заповідають — або марш військ Об'єднаних Націй на останній пункт спротиву катанґійського президента Мойсе Чомбе місто Кольвезі, і його повну політичну ліквідацію, або капітуляцію цього останнього та збереження його на становищі президента інкорпорованої до Конґа провінції Катанґи. — Заступник генерального секретаря Об'єднаних Націй д-р Ралф Банч прилетів в минулу неділю 6 січня ц.р. до столиці Конґа Леопольдвілю та відтіль до столиці провінції Катанґа Елізабетвілю, щоб перевірити ситуацію, яка настала після збройної офенсиви військ ОН в Конґо проти війська Катанґи й після захоплення тим міжнародним військом ОН Елізабетвілю і центру катанґійського промислу — Ядотвілю. Британія Франція і Бельгія вживали — за твердженням преси — дипломатичного натиску на генерального секретаря ОН У Танта, щоб той припинив воєнні дії в Катанзі. За розбіжними вістками Чомбе ніби приготовляє в місті Колвезі 1 000 вояків до протинаступу на свою столицю Елізабетвіль, — інші вістки стверджують, що збройні сили Катанґи насправді перестали рахуватись, як поважна позиція. Ралф Банч заперечив, наче б він прибув до Катанґи для безпосередньої зустрічі з Мойсе Чомбе, але керівники місії Об'єднаних Націй в Катанзі мають завжди змогу контактуватись з Мойсе Чомбе за посередництвом французького, британського чи бельгійського консулів. Совєтська преса, яка раніше все цькувала Захід проти Мойсе Чомбе, тепер заатакувала З'єдинені Держави, як ніби дійсного спричинника воєнної акції в Катанзі, приписуючи З'єдиненим Державам „імперіялістичні" тенденції щодо катанґійських природних багатств. Так само південно-африканська преса гостро виступає проти Об'єднаних Націй з приводу їх політики в Конґо. Голова місії ОН в Конґо ґанець Роберт Ґардінер є проти переговорів з Мойсе Чомбе та за закінченням воєнної акції проти його уряду. Державний секретар Дін Раск, який перевів в минулу суботу нараду з президентом Кеннеді з участю також голови Центральної Розвідчої (Інформаційної) Аґенції Джона МекКона і амбасадора ЗДА при Північно-атлянтійському союзі (НАТО) в Парижі Томаса Фінлеттера, заявив, що „настав тепер добрий шанс швидкого закінчення конґолійської кризи". Дін Раск покликався на заяву Мойсе Чомбе, що він приймає плян У Танта щодо включення Катанґи до одностайної держави Конґа, але — сказав Дін Раск — „тепер пора на діла".

Вже 9-го січня „Мону Лізу" можна буде подивляти у Вашинґтоні

Вашинґтон. — Директор Національної Мистецької Ґалерії Джан Вокер повідомив, що французький уряд дозволив виставити славну картину Леонарда да Вінчі „Мону Лізу" у Вашинґтоні від 9-го січня до 3-го лютого; згідно із давнішим дозволом виставка у столиці мала тривати тільки три тижні. Від 7-го лютого до 4-го березня „Мону Лізу" можна буде оглядати в Ню Йорку в Метрополітальному Музею. Після того картину відвезуть до Парижу. Цю 450-річну картину привезли до Ню Йорку 19-го грудня і зараз відтранспортували до Вашинґтону, забезпечивши образ проти впливу тутешнього клімату. У Вашинґтоні образ тримали в схову з відповідною температурою, а 8-го січня увечері оглянув його Президент, члени Найвищого Суду і члени Конґресу. Від 10-ої години ранку в середу 9-го січня оглядатимуть „Мону Лізу" всі зацікавлені, які годинами передтим стоятимуть в довгих чергах перед ґалерією.

ВІД 7-го СІЧНЯ ПОДОРОЖЧАЛИ ПОШТОВІ ОПЛАТИ

Ню Йорк. — Поштовий уряд пригадує, що від 7-го січня ц. р. подорожчали поштові оплати і тому на звичайний лист треба наліплювати тепер 5-центову марку (замісь 4-центової). Летунський лист у ЗДА і Канаді коштує 8 центів (досі 7); картка — 4 центи (3); поштова картка летунською поштою — 6 центів. Листи важчі від однієї унції — треба оплачувати подвійно.

В Перу заарештовано 800 осіб, які плянували комуністичний переворот

Арештовані у зв'язку із спробою державного перевороту в Перу комуністи і члени лівих партій прибувають під ескортою поліції на подвір'я поліційної головної кватири в Лімі.

Ліма, Перу. — В суботу 5-го і в неділю 6-го січня ц. р. в Перу відбулися численні арештування, і в понеділок число заарештованих виносило коло 800 осіб. Військова хунта зарядила арешти тих прокомуністичних осіб і комуністів, які плянували захопити владу в свої руки в цілій країні. Військовики перебрали і цивільну адміністрацію та припинили конституційні права. Хунта заявила, що вона не хоче бути дикатором і 9-го липня відбудуться справедливі вибори, після яких влада перейде в руки вибранців народу. Між заарештованими є і два провідники робітничих організацій, опанованих комуністами: Луїс Альварадо і Ґіллермо Шін. Непотверджена є вістка про те, що головний організатор Комуністичної партії Дженаро Чека втік перед заарештуванням. Згідно з урядовим повідомленням комуністи плянували захопити владу між 15 і 20 січня, повбивавши членів уряду, провідних бизнесменів та релігійних провідників та захопивши військові об'єкти в країні. Сконфісковано великі запаси зброї і пропаґандивного та довірочного матеріялу. Панцерні авта були використані, щоб розігнати 1 500 робітників, які захопили були фабрику взуття під час страйку.

Пейпінґ посилив пропаґандивну акцію проти Хрущова

Гонґ Конґ. — Комуно-китайська преса й радіо посилили з початком цього року пропаґандивні атаки проти Хрущова, закидаючи йому „ревізіонізм", „опортунізм", „розколювання комуністичної єдности" та інші подібні гріхи проти непорочности революційного комунізму. В ідеологічному часописі китайських комуністів „Червоний прапор" поміщено велику статтю „Революційна діялектика, або як треба оцінювати імперіялізм", де гостро атакується теорію і політику співіснування, проповідувані Хрущовим. У тому самому часописі передова п. з. „Ленінізм і модерний ревізіонізм" впевняється, що „ревізіонізм — це опій для народу, це насонна музика для приспання невільників. Модерні ревізіоністи наявно працюють над розколюванням партійної єдности. Вони щасливі, коли дістають від імперялістів допомогу. Але вони на всі вітри розігнали всі навчання Маркса й Леніна... Деякі особи (виразний натяк на Хрущова) — намагаються переконувати світ, що „доґматисти" (себто китайські комуністи) хочуть війни, яка ніби мала б доказати вищість комунізму над капіталізмом". Всі протисовєтські статті комуно-китайської преси є передавані потім через радіо. Московська „Правда" не залишилась довжною китайським комуністам і відповіла власною пайкою лайок.

УСК ввійшов до фіналів турніру в залі

Минулої суботи, 5-го січня, в залі „Арморі в Ню Йорку здобув УСК Ню Йорк дві перемоги в шістковому турнірі, що його влаштовує Німецько-Американський Футбольний Союз. Першу зустріч вирішила шістка УСК-у в свою користь високим вислідом 7:1, розгромлюючи Вест Ню Йорк Клюб. В другій грі, вже між переможцями своєї групи, УСК здорув чергову перемогу 2:1 над шісткою С. К. Гобокен. В першій грі стрільцями воріт для УСК-у були: Бредлі 4, Керні 2 і Мулвой. В других змаганнях ворота для УСК-у здобули: Бредлі і Гопкінсон. Першуни чотирьох груп, кожна з яких складалася з чотирьох клюбів, заквaліфікувалися до фінальних розгривок турніру. Цими першунами - фіналістами стали досі: УСК, Грецький С. К., „Дойч-Унґарн", і С. К. Ню Йорк і два перші з них є, покищо, найсильнішими кандидатами на першуна цілого шісткового турніру. Друга частина елімінаційних гор турніру, знов чотирьох груп по чотири клюби, відбудеться 26 січня. В ній візьме участь шістка із „Чорноморської Січі" з Нюарку. Після тих елімінацій першуни всіх восьми груп розіграють між собою 16-го лютого фінали шісткового турніру.

ЗДА плянують зміну тактики у Південному В'єтнамі

Сайґон. — Поважні втрати в гелікоптерах і в людях, що їх зазнали південно - в'єтнамські війська та американські військові інструктори в минулому тижні в боях проти тамошніх комуністичних партизанів, примушують тамошнє американське командування змінити воєнну тактику — твердять тамошні західні кореспонденти. Береться під увагу можливість гострішого обстрілювання партизанських загонів з літаків перед кожним приземленням війська на гелікоптерах. З другого боку бомбардування терену, захопленого партизанами, перестерігало б партизанів, що ось почнеться проти них висадна акція, що вможливило б партизанам безпечніше хоронитись і розпорошуватись в джунґлі. Американське керівництво в Південному В'єтнамі огірчене на південно-в'єтнамських старшин і вояків, які в останніх боях не виявили належного бойового духа, не захотіли переслідувати партизанів та думали тільки про те, як би якнайшвидше закінчити битву і відтягнутись назад в безпечне запілля.

В АМЕРИЦІ

● Д-р Френсес О. Келсі наіменована на директорку того Відділу при Адміністрації Харчів і Ліків, який займається контролею нових ліків і видає дозволи на те, щоб нові ліки можна було продавати в аптиках. Вона очолюватиме новий Відділ при Федеральному Уряді Здоров'я. Д-р Френсіс Келсі вславилася тим, що не дала дозволу продати німецький лік Талідомід, який спричиняє те, що народжуються здеформовані немовлята в тих матерів, які заживали того ліку для злагіднення болів в перших тижнях вагітности.

● В лютому цього року три сестри президента Кеннеді Патриція Лофорд, Юніс Шрайвер і Джейн Смит поїдуть до Індії і до Пакістану як приватні особи, а не як сестри Президента. Секретар Білого Дому П'єр Салінґер заявив, що вони мають побачити ті райони, які минулого року оглядала дружина Президента Джекелін Кеннеді, і мають бути ще на півдні Індії, куди не їздила пані Кеннеді.

● Гадають, що на голову Сенатської Комісії в справах космічних просторів буде вибраний сенатор із Мізурі Стюарт Самінґтон. Це становище стало вільним після смерти сенатора Роберта Е. Керра. Є ще інші три демократичні сенатори старші від Сайлінґтона, але вони вже очолюють інші комісії в Сенаті. Саймінґтон має 61 рік, він був секретарем летунства за президентури Трумана.

● У Філядельфії випробовують у шпиталі новий електрокардіограф, який зможе швидше й легше робити діягнози серцевих недуг, як дотеперішній. Електрокардіограф інформує лікаря, скільки енерґії потребують нерви, коли вони активізують мускули серця.

У СВІТІ

● Совєти вистрелили нового штучного сателіта — 12-го з черги від березня ц. р. Цей останній сателіт окружує Землю в часі 90:45 хвилин. Він найдалі віддалений від Землі на 253 милі, а найближче до неї на 130 миль. Новий совєтський сателіт зветься „Космос 12". Цьогорічна совєтська серія штучних сателітів має приготовити шлях для висилання нового космонавта в міжплянетний обшир.

● Найвищий Суд у Південно-африканській Унії вирішив, що присуджування африканців на домашній арешт без права відвідування і приймання навіть сусідів — це протиконституційний акт. Такі засуди на хатній арешт противників теперішнього расистського режиму в Південній Африці переводив міністер справедливости Бальтазар Форстер. Цей присуд Найвищого Суду завдав важкий удар престижеві режиму прем'єра Гендріка Верверда.

● В Зольтав у Західній Німеччині засуджено на деґрадацію і 8 місяців в'язниці без припинення кари двох підстаршин німецької армії, які були винуватцями, що 12 жовтня 1962 згинули на шляху біля м. Деґлінґен два вояки та 22 інші були поранені. Один із засуджених підстаршин в'їхав ніччю підхмелений автом в маршуючу колону вояків. Другий засуджений — командант того відділу війська — провинився тим, що колона маршувала без відповідних перестережливих світел.

● У Західньому Берліні наприкінці грудня 1962 р. 23-літнього Клявса Шаллера, який зраджував східньо - німецьким комуністам різні подробиці щодо західньо - атлянтійського військового ґарнізону та зрадив теж існування одного тунелю, що йшов попід мур ганьби і вможливлював східнім берлінцям втечу на захід — засудили на досмертну в'язницю.

СВОБОДА SVOBODA
Український щоденник UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by UKRAINIAN NATIONAL ASSOCIATION, Inc., 81-83 Grand St., Jersey City, N.J.

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Subscription Rates: One year $12.00; six months $6.25; three months $3.25.—Jersey City & Foreign Rates: One year $14.00: six months $7.5;0 three months $4.00. For UNA members monthly 65¢.

Адреса: "SVOBODA," P. O. Box 346, JERSEY CITY 3, N.J.

Трагічний протест

Подія, що відбулася в четвер 3-го січня цього року у Москві, така невимовно трагічна своїм перебігом і фіналом, що мала б зрушити сумління всього християнського світу. Того дня до будинку американської амбасади в Москві пробилася група селян - євангеликів із Сибіру — 6 чоловіків, 12 жінок і 14 малих дітей — прохаючи зустрічі з керівниками амбасади. Допущені до вітальної залі, загріті там і нагодовані, вони звернулися до членів амбасади з благанням признати їм право азилю або так чи інакше допомогти виїхати із Совєтського Союзу. До амбасади добивалися вони із Чорногорська в Сибіру, за 2 100 миль на схід від Москви, сповнені надії, що в представництві наймогутнішої держави вільного світу, славної своєю свободою і релігійною толеранцією, знайдуть рятунок від чимраз гостріших переслідувань, що їх зазнають віруючі люди в Совєтському Союзі. „В СССР немає місця для нас, допоможіть нам виїхати . . . Ми зазнаємо нечуваного гоніння. На кожному кроці нас переслідують, обвинувачують у різного роду злочинах, не дозволяють нам визнавати нашу віру" — лебеділи вони, звертаючись до „всіх сестер і братів, що вірять у Христа".

На території СССР, на підставі існуючих договорів американська амбасада не мала можливости ні дати цим утікачам захисту у своїх приміщеннях, ні допомогти їм чимнебудь у справі їхнього виїзду з СССР без згоди совєтського уряду. Глибоко розуміючи трагедію цих селян, представники американської амбасади були примушені з'ясувати їм свою безсилість у даній справі, і дозволити, щоб всю ту групу чоловіків, жінок і дітей забрали совєтські міліціонери й агенти КҐБ. Завантажувані насильно до поліційних автобусів, селяни протестували всіми силами, заявляючи в розпуці, що їм загрожує неминуча смерть — розстріл, і що до своїх домів вони уже із своїми родинами не вернуться.

Як виявляється тепер, відвідини селян-євангеликів із Чорногорська в американській амбасаді не були одиноким протестом віруючих людей в СССР проти стосованих у відношенні до них релігійних переслідувань і репресій. Півроку тому група селян-баптистів із Сибіру з'явилася була із жінками й дітьми у британській амбасаді в Москві, благаючи захисту і рятунку. Але, дізнавшись, що британський уряд нічого їм не може допомогти, вони мовчки відійшли. Проте і ця спокійна демонстрація християн не залишилася без наслідків: їхніх дітей відокремлено від них і порозміщувано по московських інтернатах, а самі вони — батьки й матері — зникли без сліду і доля їх не відома.

Обидві події доводять, що ситуація християнських Церков і релігійних сект в Совєтському Союзі дійшла вже до краю, що розпач і безнадійність гонять спокійних віруючих людей до таких протестів, як ті, що їх переводили сибірські селяни. Виявом такого ж протесту був опублікований недавно в західній пресі лист трьох соток православних з Почаєва й околиці до Хрущова, пересланий в копії закордон, в якому вони просять, щоб совєтська влада дотримувалася постанов конституції СССР про свободу віри і релігійну толеранцію і щоб припинила переслідування ченців Почаївської Лаври та прочан до цієї православної святині, жорстоко шиканованих, ув'язнюваних, депортованих, а то й убиваних за їхню віру.

Минулотижнева трагічна подія в американській амбасаді у Москві, як і інші протести такого роду проти жорстоких переслідувань віруючих людей в Совєтському Союзі, повинні привести перед очі всього людства загрозу того знищення, що його готує московський большевизм релігіям і духовим культурам усіх народів і людей світу.

Знову Куба

На переломі минулого і цього року проблема Куби пригадалась світові кількома подіями. Президент Кеннеді, прийнявши дефіляду учасників невдалого кубинського висаду з квітня 1961-го року, виголосив промову з найвищими для них похвалами, з висловами симпатій для кубинських визвольних змагань і надії на їх перемогу. Форма і тон виступу Президента і пізнішої короткої промови його дружини були такі ворожі режимові Фіделя Кастра, що переступали межі принагідних фраз, приємних для кубинських еміґрантів. Правда, Президент є проти нового висаду кубинських еміґрантів - революціонерів і проти безпосередньої американської інвазії — як довго Фідель Кастро обмежується комуністичними експериментами на терені Куби й не експортує своєї революції за кордон. Але ось Нікіта Хрущов у своїй новорічній промові в Кремлі знову підкреслював свою приязнь до Куби і обіцяв їй всебічну допомогу, а сам Кастро приймав дефіляду кубинських збройних сил і знову у публічній промові лаяв Америку та її президента. Американська преса наводить нові докладні дані про сучасні кубинські збройні сили, до яких, між іншим, належать 500 протилетунських ракет, які мають 144 викидні на 24-ох базах — коло 700 гармат, зокрема 75 важких, 360 танків, понад 100 ракетних бомбовиків типу „МІГ-21", коло 300 000 змаґазинованих скорострілів і т. д. Американські військові коментатори стверджують, що ні одна латино - американська держава, включно з Бразилією, навіть приблизно не дорівнює військовою силою Кубі Кастра. Ця сила щораз зростає і кращає. На Кубі все ще перебуває коло 10 000 совєтських вояків, і — як нахваляється економічний шеф Куби Ернес Ґевара — 70 ленінградських фабрик працюють повністю для постачання Кубі машин і — зброї.

Не диво, що не тільки американські, але й західньоевропейські військові фахівці, якщо не з турботою, то з великим зацікавленням придивляються цій дальшій забаві Фіделя Кастра у військо. Ось, для прикладу, італійський міністер оборони Джуліо Андреотті у своїй статті, надрукованій у журналі „Конкретецца", вказуючи на існуючу на Кубі школу для підривних дій та саботажів і на приявність на тому острові совєтських військ із генералами у проводі, висловлює погляд, що Куба становить поважну загрозу для миру й безпеки не лише в Америці, а й в усьому світі.

Очевидно, що кубинська проблема — внаслідок явної інтервенції СССР та замовчування самими американцями доктрини Монро — перестала бути проблемою американського континенту і тісно пов'язана з міжнародною коньюнктурою та загальною закордонною політикою ЗДА. Нині, в добі ніби полегшання американсько - совєтських взаємин, спочиває також і проблема Куби. Не говориться нічого про летунську розвідку, про будову кубинського „рибальського порту", про будь-яку бльокаду. Проте, навіть такий відомий і послідовний прихильник співіснування, як Волтер Ліппман, пише на сторінках „Вашинґтон Пост", що рік 1963 розпочався під знаком „павзи". Він рішуче заперечує, начебто існують реальні підстави не то для порозуміння, а й для переговорів про сутнє розв'язання найважливіших суперечностей між Сходом і Заходом, в першу чергу в справі Німеччини й Берліну, і передбачає тільки, що однаково Хрущов, як і Кеннеді, намагатимуться тримати „павзу".

А втім, кожна павза, кожна „передишка", мусить скінчитися. Вона мусить скінчитися передусім у відношенні до Куби. Всі згадані виступи — Кеннеді, Хрущова, Кастра, Гевари — є передвісниками, що теперішня американсько-кубинська „павза" недовговічна.

АМЕРИКА НА ПОРОЗІ 1963

З'єдинені Держави опинилися на порозі 1963-го року з великим числом важких та складних внутрішніх і закордонних проблем. Ці проблеми не виринули впродовж ночі і навіть не народилися протягом минулого року, бо історична нитка тягнеться здавен, вона безперервна. Все ж характеристичною рисою балянсу американського життя в 1962-му році є те, що властиво ні одної важливої внутрішньої та міжнародної проблеми не доведено в тому році до кінця, не розв'язано її в цілості.

Коли починати від найзагальнішого погляду на внутрішній американський сектор, то переведені минулого року вибори не дали виразної перемоги ні одній політичній партії, і тому 88-ий Конґрес, який ось внедовзі зійдеться, матеме більш-менш те саме обличчя, що і його попередник. Президент буде знову намагатися здобути в персональному складі найважливішої Комісії способів і засобів, яка ставить на черґу нарад законопроєкти, зміну у користь ліберально - демократичного крила; південно - консервативні демократи й більшість республіканців напевно знову будуть бльокуватися проти кількох задумів Президента, що їх він ставить на перше місце у своїх законодатних плянах у цьому році.

Є ними — новий бюджет з рекордовою у мирних часах сумою понад $90 більйонів, при одночасному зменшенні прибуткового податку. Цей плян викликав відразу спротив у конґресових колах, які заповідають, що зниження податків можливе тільки в рамах реформи податкової системи, для переведення якої не стане часу в цьому одному році. Далі: знову розгоряться палкі суперечки між Білим Домом і Капітолем з приводу законопроєкту про медичну опіку над старшими віком особами в рямцях соціяльної опіки, — справа федеральної допомоги школам, що в'яжеться з надзвичайно делікатною проблемою релігії, бо урядовий проєкт виключає конфесійні школи, — дальша допомога закордонові та пекуча й контроверсійна справа державного субвенціонування хліборобства, для успішного розв'язання якої треба — як читаємо в пресі — „сили й рішучости Геракла та ще двох - трьох чудес . . ."

В усіх згаданих тут законопроєктах заанґажований престиж Президента. З другого боку — саме зріст цього престижу в минулому році й непослабна популярність Дж. Ф. Кеннеді в найширших масах народу подають надію, що пляни Уряду матимуть в 88-му Конґресі податливіший ґрунт, як у минулому 87-му.

Подібне можна сказати й про закордонний відтинок американської політики. Престиж Америки надзвичайно зріс внаслідок недавньої кубинської кризи. Нема сумніву, що це була найважливіша міжнародна подія в минулому році, бо ні в одному випадку за всі післявоєнні роки Совєти не скомпромітувалися так наявно і виразно, як із завершенням совєтських кораблів з Атлантику та вивезенням ракет і бомбовиків з Куби. Президент Кеннеді — читаємо в півофіційних повідомленнях — виніс з тієї кубинської кризи таку лекцію, що успіхи в закордонній політиці в сучасній добі холодної війни можливі тільки тоді, коли вести ту політику рішуче й самостійно, без великої уваги на европейських союзників. Якщо це дійсно так і якщо дійсно Президент триматиметься в практиці цієї засади — то перспективи 1963-го року для Америки і всього вільного світу покращають. Вказують на це й маніфестація прихильности американського Президента у відношенні до кубинських антикастрівських революціонерів, і його рішучі заяви проти режиму Фіделя Кастра. Лондонський часопис „Міррор" у підсумках минулого року пише, що Кеннеді „перетворюється з овечки в лева". Може це порівняння перебільшене, проте воно характеризує настрої закордону по лінії збільшеної пошани до Америки і її Президента.

Перед ЗДА стоять велетенські проблеми буквально на всіх континентах світу. В Европі — збільшення військ Атлантійського пакту (НАТО) з конвенціональною зброєю та перетворення НАТО в самостійну атомову потугу. Це — легко сказати, але трудно перевести, коли для реалізації такого пляну треба збільшених видатків на збройні сили неохочої Британії, згоди де Ґоля на тіснішу співпрацю з НАТО, зречення Аденауера із західньонімецьких амбіцій мати власну атомову зброю та згоди Конґресу на зміну так званого атомового закону. Є ще в Европі центральні проблеми Німеччини й Берліну, проблема Спільного Господарського Ринку, проблема виснажливих для платничого балянсу ЗДА видатків на утримання збройних сил в Европі. В Африці саме тепер іде дуже ризиковна і контроверсійна операція проти Катанґи в Конґо. В Азії наїзд червоного Китаю проти Індії і війна проти комуністичних партизанів у Південному В'єтнамі вказують на червону загрозу для цілого Півдня азійського континенту. А Південна Америка все ще виявляє більше претенсій до американської фінансово - економічної допомоги, як щирої охоти і доброї волі переводити власні необхідні соціяльно - економічні реформи.

Президент Кеннеді твердить, що вигляди на мир у 1963-му році кращі, ніж вони були в році минулому. Можна погодитись, що так воно є — на нинішній день. Але коньюнктура зміняється з ходом подій, що їх трудно передбачити. Якщо перехоплена Америкою від большевиків ініціятива в холодній війні надалі залишиться в її руках — то й вигляди на успіх Америки та вільного світу будуть кращі.

УРИВОК

Боюсь згасити світло лямпи,
бо може стати ще страшніш,
і ніч, розкладена на ямби,
у серце вбилась наче ніж.

Ніяк заснути! Кличуть півні,
годинник б'є і місяць лине.
Мій сон, мій голос
неспокійний
в моїй трагічній Батьківщині.

Б. І. АНТОНИЧ

Ярослав Курдидик

НОВА ВІЙНА В КОНҐО

Дехто з читачів, натрапивши на вістку про нову війну в Конґо, а знаючи, що воно таки дуже далеко від ЗДА, бо аж в Африці, — готовий махнути рукою і сказати з легковаженням: — Яке нам діло до Конґа?

Але, коли дивитися на цю справу з ґльобального маштабу, то Конґо це нічого іншого, як тільки „другий бік кубинської медалі". Це шахівниця, на якій розіграється змагання за закріплення політичних впливів між ЗДА і СССР. І в цій грі, як бачимо, авторитет ОН, суперечні погляди — ЗДА, Англії та СССР, армія ОН, уряд Сиріла Адули в Леопольдвілі та уряд М. Чомбе в Елізабетвілі і ще багато непомітних, позакулісових ходів, усе воно разом становить гру за Конґо, що розіграється і за цілу Африку.

Корінь конґолійської проблеми головним чином у тому факті, що Конґо, розцінюючи географічно, це сутній центр-серце Африки, а провінція Катанґа, це обшир, в якому перехрещуються залізничі лінії з півночі на південь і із сходу на захід, що дослівно майже пов'язують цілість африканського континенту. І тому Катанґу, яка вирішила бути самостійною, не слід розглядати із самої тільки економічної точки погляду, беручи до уваги її надзвичайні природні багатство, але треба зважити, що вона немов перша й основна база майбутньої, зорганізованої та перебудованої Африки. Хто буде в Катанзі, той наче з високої і центрально положеної обсерваційної вежі контролюватиме із самого нутра Африки, що діється на її периферіях.

Може найкращу характеристику Конґа передає головний редактор лондонського „Обсервера" Е. Д. О'Браєн, який наводить такі факти:

Під час, коли новостворені африканські держави видали своїх національних провідників, як Кваме Н'крума у Гані, Банду в Наясіленді, Секу Туре в Ґвінеї, Г. Б. Боїні у державі Слонової Кости, велетенське у порівнянні з ними Конґо не спромоглося видати подібного формату провідника. І навіть сумної слави прокомуністичний ставленик — Патріс Люмумба здобув був у сфедералізованім конґолійськім парляменті на всіх 137 місць тільки 31, в тому 22 із своєї провінції Орієнталь. Це підтверджує — каже О'Браєн, — що ніяка партія у цій кол. бельгійській колонії не здобула більшости, а гострі різниці племінної ненависти та тяготіння до окремішности ще більше впливають на те, що одна провінція намагається підпорядкувати собі другу, іґноруючи при цьому взаємні інтереси. І тому, продовжує цей журналіст, коли розглядати з точки зору цієї різниці задуми центрального уряду Адулі щодо підпорядкування собі хоч би й силою Катанґи, то воно виглядає приблизно так само, якби прем'єр Португалії намагався підпорядкувати собі еспанську провінцію Барсельону. Він міг би мотивувати свій поступок тим, що вона належить до тієї самої білої раси, знаходиться на тому самому півострові, а на добавок йому потрібне багатство Барсельони, бо без неї Португалія не всилі втримати свою самостійність. Правда — воно звучить дивно, — закінчує свої виводи О'Браєн, але „комусь і чомусь" видається, що таке чисто механічне сфедералізування Конґа буде „політично й економічно" виправдане, а справа і доля племен, що різняться одне від від одного, як китайці від німців або турки від норвежців, — кому там вони цікаві?

А втім, президент Мойсе Чомбе виявив своїм правлінням в Катанзі, що він одинокий на ціле Конґо був форматом великого і здібного провідника. Він домагався незалежности Катанґи тому, що відчував, що провідники Конґа, які очолюють цю країну ще надто примітивні, без належної державної підготови й досвіду, і тому не здібні стояти на чолі уряду і вести цю майбутню державу. Мойсе Чомбе недолюблювали тому, що він протестував проти уживання багатств Катанґи для підтримування чорних бюрократів, що живуть у люксусі в Леопольдвілі, виплачують собі, як членам парляменту, по 12 - 15 тисяч долярів, тоді, коли вчителям, поштовим урядовцям і залізничникам залягається з платнею по кілька місяців. Чомбе домагався використати прибутки Катанґи для піднесення життьового рівня у своїй країні. Він поставив університет і вищі школи на такий ступінь, що вони дорівняли найбільше модерним школам такого типу у Південній Родезії та Південній Африці. Незалежно від того він зорганізував адміністрацію і завів внутрішній лад в Катанзі.

Починаючи від червня 1960 року в Конґо інвестовано 258 мільйонів долярів, з чого більшу частину дали ЗДА, не враховуючи вже того, що ЗДА перекинули туди додатково в харчах понад 150 млн. Саме тільки вдержання військ ОН і різного імпортованого адміністраційного персоналу коштувало 174 мільйони. Заборгованість ОН по кінець грудня 1962 р. була 120 мільйонів. Вже нераз центральний уряд у Леопольдвілі домагався переведення якоїсь рішучої акції у відношенні до сецесіоністичної Катанґи, мотивуючи своє домагання тим, що коли цей уряд впаде, до влади може прийти якийсь другий Люмумба.

Саме тепер різнонаціональне військо Об'єднаних Націй в Конґо, головно індійці й чорні абесинці, переводять „пацифікацію" Катанґи, щоб зліквідувати сецесіоністичний рух Мойсе Чомбе та приєднати ту провінцію до державної єдности Конґа. Можливо, що коли б Мойсе Чомбе виявив був більше дипломатичного хисту у відношенні до Америки й Об'єднаних Націй і менше покладався на військових наємників з Европи, то можна було б ту нову війну оминути. Проблема самостійности Катанґи чи державної одностайности Конґа все ще є контроверсійна. Своєю військовою допомогою війську ОН Америка хоче перевести уніфікацію Конґа, сподіваючись таким чином завести там нарешті лад та недопустити туди совєтських впливів. Але ж водночас це дуже ризиковний та небезпечний новий доказ на шанування принципу „великопростірного господарського обширу" з нехтуванням відосередніх самостійницьких тенденцій.

О. Д-вич

РІЗДВЯНИЙ ПАРИЖ

Париж. — На перший погляд, у Франції не діється тепер нічого цікавого: де Ґоль виграв вибори, і парлямент зібрався, щоб дискутувати таку нудну справу, як бюджет. Але ще нудніше від того, що цей бюджет схвалено без затримки, бож де Ґоль, а це значить і уряд, диспонують твердою більшістю. Навіть Сенат швиденько схвалений проєкт бюджету затвердив. І які ж новини можна подати з Франції?

На нашу думку, у Франції діється дуже багато речей, що є показовими для всього світу. Внутрішні бо її злами проходять, як вислід життьового розвитку нашої доби. Але прийшли різдвяні вакації, і навіть парлямент перервав свої нудні дебати, щоб відновити їх після свят на ще нуднішу тему: створення такого чи іншого трибуналу для судження державних злочинців. А коли парлямент пішов на відпустку, то наче б зникла остання політична тема. Тож сьогодні напишемо про найактуальнішу справу — Різдвяні Свята в Парижі.

Перше, що впадало в очі у передсвяточному періоді — це надзвичайний рух в крамницях. Зокрема у великих. Під цим оглядом Франція доволі дуже швидко американізується. Протягом минулого року закрилось понад 2 800 малих точок продажу. Француз любив ходити тільки до „своєї" малої крамниці. Але нема ради — у великих більший вибір й ціна нижча.

І це перерішило справу: з важким зідханням французи покидають свої малі крамниці в користь супермаркетів, які навіть так і називаються. Так ось у цих супермаркетах — величезний рух. Торговельні обороти б'ють усі рекорди, не зважаючи на те, що синдикати бідкаються, як впала купівельна ціна франка. Певно, все подорожчало, як і скрізь, але грошей люди мають щораз більше, а повоєнний голод на необхідні речі заспокоєний давно.

Статистика показує, що французи набрали довір'я до своєї валюти. Вклади в банках і щадничих касах ростуть. За кордон капітали не відпливають, бо загал має довір'я не лише до франка, але й до господарського розвитку, і доказом цього є те, що кожен француз, який виїздить за кордон, може тепер вивезти чужинецької валюти на тисячі долярів.

Торговельний балянс Франції корисний, як ніколи. Запас девіз такий великий, що ось на останньому засіданні Ради Міністрів вирішено звернути передчасно Вашингтонові $116 000 000 старого боргу. А взагалі борги Франції від 1958-го року зменшились на дві третини! Отже, нічого дивного, що „рух в інтересах" такий великий. І саме тому Париж спорожнів, починаючи від 19-го грудня.

Різдвяні вакації в школах починаються 2-го грудня після полудня. Але фактично програма в школах вичерпалась цього року 19-го грудня, і батьки того ж дня забрали дітей. Забрали й поїхали. Між 19 і 23 грудня з Парижу виїхало два мільйони людей. Це дві п'ятих населення величезного міста. І куди ж вони поїхали? — Шукати снігу!

В Парижі, властиво, погода не погана: тепло, падає дощ, але парижанам хочеться морозу й снігу. Всі місця в гірських готелях і пансіонах вже зайняті від жовтня. В листопаді вже не можна було дістати не тільки спального місця, але й звичайного сидячого в жадному поїзді, що між 19 і 24 грудня відходили в напрямку гір. Все одно яких — французьких Альп чи італійських, швайцарських, німецьких, австрійських чи навіть прозаїчних Воґезів.

Приблизно п'ять років тому зродилась велика мода на зимовий спорт. І від Різдва до Великодня тільки й говориться, що про виїзд на сніг. Лікарі ствердили, що тиждень вакацій на снігу дорівнює під оглядом корисности найменше двом тижням відпочинку літом. Бо — мовляв — літня спека мучить, втомлює. Та це й правда: коли бачите людей, що ввесь день смажаться на сонці, а ночами потіють, танцюючи чи п'ючи важке вино, то ніяк не уявляєте собі, як вони можуть відпочити. Коли ж дивитеся, як люди на снігу падають і перекидаються і як потім добре сплять, коли

(Закінчення на стор. 3-ій)

С. Риндик

НАШІ СМАКОЛИКИ

(ОПОВІДАННЯ ЗЕМЛЯКА)

(1)

Якось прийшла до нас одна пані і попросила навчити її варити борщ. Говорила по-нашому. Я здивувався, бо це була вже літня жінка. Вирісши на селі, я звик думати, що кожна жінка вміє варити борщ, як кожна циганка — ворожити. І цю мірку зовсім неслушно прикладаю до жінок міста, забуваючи, що в місті невміння варити стало майже нормою і часом трактується, як своєрідна чеснота і ознака вищої культурности. Забувши за це, я випалив:

— Ов! А пані хіба не українка?

Це було дуже недоречне запитання, і гостя з місця відрізала мені:

— Звичайно, українка, але, на жаль, ніколи не цікавилася кулінарною проблематикою. Жила іншими інтересами.

Це була досить уциплива іронія. А я не люблю, коли мене щипають, бо я сам щипавка.

— „Ого, голубонько, — подумав я, — ти дуже звисока берешся до мене. Акурат, як та міщаночка з міста, що не їла гречаного тіста. Але я тобі зараз покажу, як я дивлюся на ті „інші інтереси". Будеш десятому заказувати. Ти блиснула бучним словом, а я маю ще бучніші".

І вже наставився був розпочати атаку, але вмішалася дружина. Вона добре знає мене. Тож, коли бачить, що я готовий пуститися на якусь сварку, відразу стає поперек дороги.

— А який саме борщ хотіли б ласкава пані навчитися варити? — запитала вона гостю.

— Який саме? — здивувалася пані. — Український!

Дружина незрозуміло видивилася на неї. Потім перевела очі на мене.

Тим самим я дістався знову до слова.

— Бачите, пані добродійко, — обізвався я: — термін „український борщ" не зовсім ясний. Це дуже широке поняття. Українських борщів є багато. Від Сяну до Дону і аж до Кавказу кожна околиця варить якийсь свій борщ. Навіть кожне село, навіть кожна господиня на селі. Бо вже так Бог дав, що кожна наша жінка — це поетка з Божої ласки, особливо в кулінарнім мистецтві. І кожна має амбіцію створити щось своє і зварити борщ не такий, як у людей. Тож мусите сказати, якого саме борщу хочете?

Пані зам'ялася.

Найлегше говорити, коли ваш опонент розгубився і не знає, що казати. Тоді сміливо накидайте на нього вуздечку і тягніть у широкий степ. І я туди погнав, озброївшись великими словами.

— Бачите, пані добродійко, в процесі історичного розвитку кулінарна проблематика, а з нею й наш борщ, як суто органічне явище, перебув багато великих змін. Витворилися зовсім окремі типи борщів і окремі стилізації їх. То вже річ науки це все проаналізувати, систематизувати і розклясифікувати. Я за це не беруся, і тут не місце на цю роботу. Я тільки скажу, що деякі ґатунки борщу не встоялися в боротьбі за існування і загинули, а на їх місце прийшли ті, що були більше пристосовані до життя і до нових життьових умовин. Коли, наприклад, напали на Україну татари і люди повтікали в ліси, де фльора і фавна зовсім інші, ніж у степу, то тим самим мусів був змінитися і характер борщу. Якби хтось мудрий написав історію нашого борщу, то це була б книжка, значно цікавіша, ніж історія літератури, бо кожна українка душа в тисячу разів тісніше зрослася з борщем, ніж із літературою.

— На жаль, — сказав я далі, — наші науковці ще не розуміють цієї важливої проблеми. Є тільки окремі автори, що присвятили цій справі деяку увагу. Я маю на думці збірники рецептів на наші кулінарні вироби. Мета кожного такого рецепторія високо - благородна: дати нації здорову їжу і цим піднести її вітальну силу і потужність. Коли я женився, то купив був для своєї молодої дружини книжку „Наїдки і напитки на Україні" і просив її пристосуватися до цього твору, з уваги на наших майбутніх діточок. Там подавалося між іншим кілька десятків борщів: яворівський, гуцульський, буковинський, подільський, київський, полтавський, кубанський, гетьманський, козацький, буряковий, помідоровий, грибовий, пісний, масний, зелений із лободи, зелений із кропиви, зелений із щавлю, холодний із раками і багато-багато інших. Та коли жінка перечитала ту книжку, то сказала, що буде варити по-своєму, бо інакше пропадемо з голоду і ми, і наші діточки. Того, каже, не можна їсти, що там написано. Тож не дивуйтеся, що питаємося вас, якого саме борщу хочете.

— Я хотіла б навчитися якогось найсмачнішого, — сказала пані.

— О, тепер ми вже вдома! — вимовив я з полегшою. — Вже знаємо, чого хочемо! А це в кожній проблемі найсуттєвіша річ — знати, чого хочу. Отож, найсмачніший борщ — це якраз той, що варила моя мама. На цьому борщі я виріс. Буряковий Борщ! З великої букви. Коли його їсте, то чуєте, як сила входить вам у самі кістки. Тож не будемо тратити дорогого часу й відразу перейдемо до опису цієї найкращої барви в борщовому спектрі. Насамперед треба мати діжечку — соснові клепки, а дубове денце, або ще краще — липові клепки, а грабове денце. Боже борони давати залізні обручі! Від них борщ смердітиме залізом. Обручі мають бути дерев'яні. Найлучче з жилавої берестини, різані навпіл. Такі обручі ніколи не іржавіють, не попускають і ніяким іншим способом не спільжуються. Навпаки, з бігом часу зсихаються і цупкіше обтискають клепки. Ви розумієте, що це дуже важна обставина?

— Та Боже мій! — сказала пані. — Це й дитині ясно.

— Звичайно, — згодився я. — А тепер, маючи діжечку, перейдемо до буряків. Буряковий борщ робиться з невеличких буряків, часом із білими цяточками, але ніколи з рябих, цвіклових чи білих. Для луччої ферментації можна додати пару цукрових буряків. Буряки добре пооббирати. Котрий більший, перекраяти на менші кусні, гарно помити і вкинути до діжечки, заливши водою, а зверху затягнути міцною гребінною полотниною, щоб миші не купалися в борщі, бо тоді він неприємно заносить мишами. Але добрий буряк цей запах забиває.

(Далі буде)

ПРОТОКОЛ

XXV. ЮВІЛЕЙНОЇ КОНВЕНЦІЇ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

що відбулася в готелі „Ню Йоркер" в Ню Йорку — в тижні від 21-го до 26-го травня 1962 р.

(9)

Делеґат Іван Височанський (90 В.) завважує, що він є проти однакової платні для всіх трьох членів Головної Екзекутиви. Що він має в цій ситуації робити? Предсідник вияснює, що справу вирішено, а тепер делеґат може голосувати вже лише за або проти внесків, які будуть піддані під голосування; він може стриматися від голосування, якщо не хоче підтримати ні один із поданих внесків.

Делеґат Іван Антушак (161 В.) подає внесок, щоб закрити дискусію над внесками й приступити до голосування. Внесок підтримав Осип Ґоянюк (245 В.) і прийнято його одноголосно.

Предсідник піддає внесок Романа Карбівника, щоб для головного предсідника, головного секретаря і головного касира ухвалити платню на слідуючі чотири роки по $13 000 річно, під голосування. По підрахунку голосів стверджує прийняття внеску великою більшістю голосів.

Осип Бакай (430 В.) завважує, що він був за зрівнання платень, але вважає, що для головного предсідника потрібно ухвалити додаток на репрезентацію. Тому подає внесок, щоб для головного предсідника ухвалити додатково $1 000 на кошти репрезентації, на рік. Олександер Кущик (94 В.) внесок цей підтримує. На це завважує делеґатка Марія Демидчук (293 В.), що для неї неясно, як той самий делеґат, який ставить внесок за зрівнання платень усіх трьох керівних членів Головної Екзекутиви, тепер вирізнює гол. предсідника.

Августин Рудник (433 і 160 В.) вносить, щоб головному предсідникові ухвалити $500 річно на кошти репрезентації. Степан Ковальчук (361 В.) підтримує внесок.

Роман Чорнобіль (437 В.) подає внесок на призначення головному предсідникові по $750 річно на кошти репрезентації. Карло Сачко (53 В.) підтримав цей внесок.

Після дискусії, що в ній взяли участь адв. Степан Ярема (130 В.), Іван Ракочий (105 В.), головний радний Ярослав Гук, д-р Михайло Пап (364 В.) та Іван Геврик (445 В.), в якій зокрема делеґат адв. Степан Ярема дуже сильно апелював до схвалення бодай $1 000 річного додатку на кошти репрезентації головному предсідникові, більшістю голосів ухвалено додати головному предсідникові, крім реґулярної платні, на кошти репрезентації $1 000 річно.

Предсідник адв. Іван Флис ствердив вичерпання 8-ої точки порядку нарад і в год. 7:30 по полудні проголосив перерву в нарадах Конвенції до 8:30 год. увечері, на який то час зарядив він початок вечірньої сесії Конвенції.

ТРИНАДЦЯТА СЕСІЯ

П'ятниця - субота, 25-26-го травня 1962, вночі)

ВНЕСЕННЯ І УХВАЛИ ДЛЯ ДОБРА ОРГАНІЗАЦІЇ

Тринадцяту з черги й останню сесію нарад 25-ої Ювілейної Конвенції Українського Народного Союзу відкрив о год. 8:45 увечері п'ятого дня тривання Конвенції, тобто в п'ятницю, 25-го травня 1962-го року, заступник предсідника Конвенції Іван Іванчук. Перед приступленням до чергової точки порядку нарад, предсідник Іван Іванчук перечитав привіти, які в міжчасі ще наспіли на Конвенцію, а саме: від Головної Управи ДОБРУС'у, за підписом голови А. Гудзовського; від Дослідного й Видавничого Об'єднання „Пролог", за підписами Миколи Лебедя, голови, та Юрія Лопатинського, секретаря; від голови Організації Державного Відродження України проф. д-ра Олександра А. Грановського; від члена УНСоюзу Степана Юркевича з Ст. Джозеф, Мо.; від Центрального Проводу Українського Студентського Об'єднання „Зарево", за підписами Павла Дорожинського, голови, та Анни Процик, секретарки та від Мері Ц. Канейн.

ВИНАГОРОДА ВІДДІЛОВИМ СЕКРЕТАРЯМ

Заступник предсідника п. Іван Іванчук проголошує приступлення до 11-ої точки порядку нарад, а саме внесення і ухвал для добра організації. Закликає делеґатів подавати свої думки й побажання, якщо вони їх мають, аж поки Комісія Просьб і Скарг не буде готова до свого звідомлення.

До слова голоситься Григорій Тимчій (347 В.) і ставить внесок, щоб піднести винагороду відділовим секретарям до 10% із зібраної суми вкладок. Адам Баволяк (186 і 248 В.) підтримує внесок. Головний предсідник завважує, що вкладки, що їх члени платять до УНСоюзу, не дають змоги піднести винагороду відділовим секретарям із теперішніх 5% на 10%. Товариство українське, яке платить 7%, дуже терпить на тому й УНСоюз міг би знайтися в трудноцах з цього приводу.

Григорій Степаник (336 В.) висловлюється за тим, щоб залишити тепер існуючу винагороду секретарям відділовим у висоті 5% від зібраних ними вкладок. Внесок підтримав Григорій Кисіль (336 В.).

В дискусії над внесками забирає слово Петро Мороз (238 В.) і висловлюється за підвишкою до 10%, а Володимир Борискевич - Бойд (94 В.) висловлюється проти цього внеску.

Осип Бакай (430 В.) ставить внесок, щоб піднести винагороду відділовим секретарям у компромісовій висоті 7% із зібраних вкладок. Завважує, що Конвенція ухвалила значну підвишку членам головної Екзекутиви, а це виправдує домагання піднести й винагороду відділовим секретарям.

На цьому місці предсідник Конвенції адв. Іван Флис перебрав ведення нарад і попросив до слова членів Головної Екзекутиви для вияснення існуючих можливостей. Головний предсідник Йосип Лисогір стверджує, що коли б піднести винагороду відділовим урядникам усього на 1%, то й це коштувало б УНСоюз понад $25 000 річно. Головний касир Роман Слободян звертає увагу делеґатів на подану в його звіті цифру винагороди секретарів відділів у сумі $580 356 83. Ця сума видана при існуючій 5% винагороді, а при 10%-вій на це треба було б витратити понад один мільйонів долярів. Заявляє, що він, особисто, ніколи не погодився б на таку підвишку чи якусь іншу підвишку для відділових секретарів лише для того, щоб і самому дістати підвишку платні на Конвенції.

Головний радний Андрій Джула висловлюється за потребу підтримати відділових секретарів, бо вони на місцях виконують дуже важливу роботу.

Августин Рудник (433 і 160 В.) запитує, чи не можна було б з каси головної канцелярії повертати відділовим урядникам порто та кошти виміни чеків й кошти чекового конта. Це досить велика сума грошей, яка є тягарем відділових секретарів. Делеґат Гасій (204 В.) завважує, що краща винагорода відділових секретарів заохотила б молодших членів перебирати на себе функції секретарські. Володимир Борискевич - Бойд (94 В.) долучується до внеску Осипа Бакая (430 В.) і висловлюється за 7% винагородою.

Володимир Запарнюк (484 В.) запропонував додати до теперішніх 5% ще 1%, тобто винагороду відділовим секретарям піднести до 6% зібраної суми ченських вкладок.

Делеґат Іван Грабар (170 В.) подає внесок на замкнення дискусії, а д-р Денис Квітковський (175 В.) підтримав цей внесок.

Слово забирає Роман Слободян і вияснює, що вкладки до УНСоюзу залишилися незміненими від 1925-го року, отже, до асекураційного фонду члени платять однаково. Чим більше платимо відділовим секретарям, тим більше можемо натрапити на законні перешкоди. На останній Конвенції була ця справа порушена й покійний Дмитро Галичин пообіцяв, що справу розглянемо й піднесемо, як лише буде можна. І ми так зробили. Лишіть цю справу й тепер Головному Урядові, а якщо лише буде змога, то ми знову піднесемо винагороду відділовим секретарям.

Степан Слободян (105 В.) ставить внесок, щоб справу винагороди відділовим секретарям залишити до вирішення Головному Екзекутивному Комітетові.

Володимир Крушельницький (94 В.) висловлюється за 7%, бо праця відділових секретарів важлива в цілості праці УНСоюзу, а брак відповідної винагороди не заохочує молодших членів перебирати на себе функції відділових урядників. Д-р Атанас Слюсарчук (174 В.) завважує, що гол. касир Роман Слободян подав нам тут високі суми, що їх треба було б витратити на винагороди відділовим секретарям, не згадавши того, що відділові секретарі тепер збирають для УНСоюзу далеко більші суми грошей, як це було колись. Головний касир відповідає, що з посмертного фонду не можна брати ніяких сум на винагороду відділовим секретарям. Цю винагороду можна платити лише з адміністраційного фонду.

Анна Прескович (18 і 23 В.) ставить внесок, щоб відділовим касирам дати винагороду у висоті 1% із зібраних вкладок, а секретарям залишити теперішню ставку 5%. Відділові касири також виконують працю, а за це нічого не дістають.

Заступник головного предсідника Степан Куропась радить делеґатам, серед яких є більшість відділових секретарів, сконцентруватися на 5.5% до 6% і це, мабуть, могло б перейти й бути сприємливим для каси УНСоюзу, бо Батько-Союз хоче бути для всіх добрий, як лише може.

Андронік Копистянський (327 В.) апелює, що він вже 13 років секретарем відділу і робив це не за гроші. Він гордий з того, що люди його вибрали, йому довірили. Він трактує свою працю, як свій національний обов'язок, як працю для української справи, як працю для УНСоюзу. Йому цілком байдуже, що йому Союз дасть. Йому було б соромно їхати до своїх членів, які почули б з третіх уст, що він поїхав на Конвенцію торгувати для себе платню.

Головний радний Ярослав Гук завважує, що, на його думку, підвишка до 10%, або й до 7% винагороди відділовим секретарям — забагато. Але 6% вони повинні дістати. Іван Геврик (445 В.) висловлюється також за 6% з тим, що Головний Уряд піднесе, якщо знайде це можливим. Є. Омельченко (451 - 504 В.) ставить внесок, щоб справу винагороди відділовим секретарям залишити Головному Урядові до вирішення, чи й коли каса УНСоюзу зможе дозволити собі на додаткові витрати на цю ціль. Іван Сидор (5 В.) висловлюється за 6%.

Володимир Борискевич - Бойд (94 В.) на цьому місці відкликав свій внесок, який був за 7% винагороди відділовим секретарям.

Делеґат Юрій Вельґош (319 В.) вказує на оправдуючі причини винагороди відділовим секретарям, зокрема покликається на власний досвід у витратах власних грошей, щоб зібрати вкладки. Це вимагає нераз подорожі на 10-15 миль в один бік. Секретарі роблять це жертвенно і їм треба дати за це признання.

Делеґат Володимир Запаранюк 484 В.) пригадує, що він перший подав був внесок на підвишку винагороди секретарям до 6% із зібраної суми членських вкладок, до чого відтак долучилися інші делеґати.

Христя Навроцька (450 В.) ставить внесок на замкнення дискусії та приступлення до голосування над внесками. Делеґат Іван Сидор (5 В.) підтримав внесок, а предсідник піддав його під голосування і ствердив його одноголосне прийняття.

Предсідник адв. Іван Флис пригадує, що залишилися ще три внески, а саме на 10, 6 і на 5 процент, з тим, щоб Головний Уряд сам підніс, як уважатиме це можливим. Рівно ж є внесок, щоб залишилася теперішня ставка у висоті 5% на найближчі чотири роки. Перед самим голосуванням внескодавець Григорій Тимчій (347 В.) відкликав свій внесок на 10% винагороди.

Предсідник піддає три внески, один по одному, під голосування в хронологічному порядку подання їх внескодавцями. Перший з черги внесок Григорія Степаника (336 В.), щоб залишити дотеперішній стан винагороди відділовим секретарям у висоті 5% зібраної суми вкладок одержав 35 голосів. Внесок Володимира Запаранюка (484), щоб винагороду відділовим секретарям піднести до 6% із суми зібраних вкладок дістав 275 голосів, а внесок делеґатів Степана Слободяна (105 В.) та Єфима Омельченка (451 і 504 В.), щоб винагороду відділових секретарів залишити такою, якою вона тепер є з тим, що Головний Уряд сам розгляне цю справу й піднесе винагороду, якщо це буде можливе, одержав 17 голосів. Отже, предсідник адв. Іван Флис проголосив прийняття внеску Володимира Запаранюка більшістю голосів.

Тому, що в міжчасі Комісія Просьб і Скарг закінчила свої праці й прибула на залю нарад, предсідник адв. Іван Флис негайно приступає до реалізації 10-ї точки порядку нарад і просить представника Комісії Просьб і Скарг до звідомлення.

ЗВІДОМЛЕННЯ КОМІСІЇ ПРОСЬБ І СКАРГ

Голова Комісії Просьб і Скарг, делеґат 399-го Відділу Іван Красник, поінформував делеґатів, що Комісія розподілила суму $3 915 поміж 115 немічних членів, а з народного фонду розподілено суму $11 175. Всі подробиці з праць Комісії здадуть її секретарі, Іван Харамбура (189 В.) в українській мові, а Марія Шпікула (221 В.) в англійській мові. До слова просить секретаря Івана Харамбуру, який прочитав слідуючий протокол Комісії Просьб і Скарг:

Протокол Комісії Просьб і Скарг

Склад комісії: Марія Шпікула (В. 221, Шикаго), Іван Красник (В. 399, Шикаго), Росл Колодій (В. 191, Трой), Іван Харамбура (В. 189, Філядельфія), Юліян Ревай (В. 4, Ню Йорк).

Комісія оформилась так: Іван Красник — голова; Іван Харамбура — український секретар; Марія Шпікула — англійський секретар; Ю. Ревай та Росл Колодій — члени.

Комісія відбула чотири довгі засідання, переглянула 45 заяв про виплати з Народного Фонду та одну просьбу пенсійного фонду. Були два анонімні письма, а три із проєктом внесків, та кілька про допомогу на стипендії.

Просьбу в справі пенсійного фонду службовиків передано до вирішення екзекутиві УНС тому, що це зв'язане із деякими стейтовими законами.

Анонімові листи не брано до уваги.

Подань про стипендії не узглядненo тому, що вже кілька років такого фонду немає.

Остаточно рішено предложити до затвердження резолюцію виплатити із Народного Фонду, як подається:

Український Конгресовий Комітет	$ 2.000
Злучений Український Американський Допомоговий Комітет	1.000
Курси Українознавства на Союзівці	500
Українська Вільна Академія в Европі	300
Українська Вільна Академія в Америці	500
Українська Вільна Академія в Канаді	100
Наукове Т-во ім. Шевченка в Ню Йорку	500
Науковцям з НТШ в Сарсель, Франція	300
Науковцям з НТШ в Канаді	100
Наукове Т-во ім. Шевченка в Австралії	100
Колеґія св. Василія Великого в Стемфорді	750
Українська Православна Колеґія в Бавнбрук	750
Американський Червоний Хрест	200
Осередок Української Культури, Канада	200
Студії Українознавства при університеті в Оттаві	200
Пласт в Америці, з нагоди 50-річного Ювілею	500
Оборона Лемківщини та її орган	150
КОДУС	100
ЦЕСУС	100
СУМ	200
Фонд Українських Американських Ветеранів	100
МУН	200
ОДУМ	100
Українська Ліґа Молоді Північної Америки	100
Українська Спортова Централя Амерки і Канади	200
На футбольну площу УСК	200
„Тризуб", Філядельфія	100
Український Театр при Самопомочі в Ню Йорку	50
Фонд Катедри Українознавства	200
На пластовий дім в Денвер, Колорадо	100
Дім 354-го Відділу УНС в Омага	100
Східній Інститут при університеті в Клівленді —	200
Товариство Прихильників Українського Вільного Університету в Німеччині	100
На видання споминів про генерала Грекова	50
Допомога на пам'ятник Плешкевича в Шикаґо	50
Добрус, Ню Йорк, на закуп 25 книжок „Жінка і дитина в СССР"	50
На закуп 10 книжок Археології д-ра Пастернака	125
Ню Джерзі Комюніти Фонд	100
Дівоча Академія св. Василія Фак Чейз	100
Дівоча Академія в Словтсбурґу	100
КУК, Канада	200
З Українського Народного Фонду поручається видати	$ 11.075

Також вплинуло 115 аплікацій від немічних членів про допомогу, що були розглянені, порівнюючи із прилогами УНСоюзу, а опісля були всі одобрені на загальну суму — $3,915.00. Список цих допомог був проголошений у звіті Гол. Касира за травень 1962.

75 присланих аплікацій, не належно оформлених, із терену переглянено, та віддано до формального викінчення секретарям поодиноких відділів УНС і евентуально опісля для погодження в Головній Канцелярії.

Англомовна секретарка Комісії делеґатка Марія Шпікула прочитала ідентичний протокол з праць Комісії Просьб і Скарг в англійській мові.

Голова Комісії Просьб і Скарг, Іван Красник, поставив внесок, щоб Конвенція прийняла звідомлення Комісії так, як воно було читане секретарями. Внесок негайно підтримали делеґати Володимир Крушельницький (94 В.), Зенон Дзядик (399 В.) та Іван Ракочий (105 В.).

В дискусії над звідомленням Комісії Просьб і Скарг першим до слова зголосився Іван Василишин (194 В.) й апелював, щоб підтримати „Український Театр при Самопомочі" в Ню Йорку і в майбутньому. Головний радний Зорич висловлює жаль, що на монументальну працю „Археологію України" проф. д-ра Пастернака не знайдено більше фондів. Сам він звертався з проханням, щоб УНСоюз закупив бодай сто примірників тієї дуже цінної праці. Д-р Ол. Соколишин (204 В.) завважує, що Український Конґресовий Комітет Америки за останні чотири роки дістав $7 500. Тепер признано йому $2 000. Чи це на кожний рік, аж до чергової Конвенції? Головний касир Роман Слободян відповідає, що тоді буде приділено, як будуть на це фонди. Дальше запитує д-р Ол. Соколишин, чому для Наукового Товариства Шевченка приділено всього $500? Воно ж просило $2 000. А чому для СУМА лише $200? Іван Струк (324 В.) долучується до думки, що наші наукові інституції заслуговують більшої підтримки. Це саме відноситься до наших Курсів Українознавства.

Петро Мороз (238 В.) висловлює своє переконання, що Комісія Просьб і Скарг призначила на поодинокі цілі лише стільки, скільки могла. Вносить, щоб прийняти звідомлення Комісії без змін.

Делеґат 245-го Відділу Петро Гоянюк запитує, чи і скільки призначила Комісія на будову пам'ятника Шевченкові у Вашинґтоні?

Голова Комісії Просьб і Скарг Іван Красник відповідає на запити. Делеґата Василишина запевняє, що Комісія не знала нічого про цей театр, бо він ще в початковій стадії. Головний радний просив на „Археологію України" Пастернака $250, а Комісія дала йому половину. Для УККА призначено $2 000 тепер, але УККА дістає реґулярно дотації від УНСоюзу. Для НТШ не призначено більше, бо значні суми призначено на НТШ в інших країнах, а також для Сарселю призначено $300. На пам'ятник Шевченка не призначено, бо й письма в тій справі не було. На цю ціль можна зібрати потрібну суму грошей серед Відділів і членів. А втім, Головний Уряд УНСоюзу ухвалив уже на цей пам'ятник найбільшу суму, яку Комітет Пам'ятника взагалі одержав, а саме $5,000.00.

Микола Ткачук (114 В.) висловлює подяку Комісії Просьб і Скарг за прецизне звідомлення і ставить внесок, щоб замкнути дискусію і приступити до прийняття звідомлення. Внесок підтримав д-р Денис Квітковський (175 В.) та Іван Підперигора (146 В.). Внесок на замкнення дискусії прийнято одноголосно.

Предсідник піддає внесок на прийняття звідомлення Комісії Просьб і Скарг без змін під голосування і стверджує його одноголосне прийняття.

Звідомлення Виборчої Комісії

На залю нарад саме прибула Виборча Комісія, щоб здати звідомлення з підрахунку голосування на членів Головного Уряду. Предсідник адв. Іван Флис просить голову Виборчої Комісії делеґата Миколу Бобечка (102 В.) представити інших членів Виборчої Комісії. Микола Бобечко представляє делеґатів: Степанію Боганик (334 В.), о. Омеляна Мицика (388 В.), Василя Цюпу (325 В.), Петра Сильчака (257 В.), Івана Пігуляка (39 В.), Олену Маґер (233 В.), Володимира Гавриляка (316 В.), Павла Заболоцького (371 В.), Василя Никифорука (194 В.) та Павла Дуду (341 В.). Голова Виборчої Комісії Микола Бобечко просить секретаря Виборчої Комісії Василя Никифорука прочитати звідомлення з підрахунку голосів. Секретар Виборчої Комісії відчитує таке звідомлення:

Протокол із засідання Виборчої Комісії, урядуючої під час Конвенції УНСоюзу, яке відбулося в дні 25-го травня 1962-го року в присутності всіх членів комісії.

Під час перечислення бальотів із голосування знайдено такий стан:

Повернено бальотів	854
Бальоти за хворого члена вибор. Ком. Левицького	2
Не повернено бальотів	2
Разом:	858

Згідно із статутом та на підставі правильника знайдено і уневажнено голоси як слідує:

1) У колюмні (головний предсідник) уневажнено 13 голосів, тому, що залишено на бальотах прізвища обох кандидатів на той пост;

2) В колюмні (заступниці гол. предсідника) уневажнено 15 голосів, тому, що залишено прізвища обидвох кандидаток на той пост;

3) У колюмні (касир) уневажнено 10 голосів, тому, що залишено прізвища обох кандидатів на згаданий пост;

4) У колюмні Контрольної Комісії уневажнено 28 голосів, тому, що на бальотах залишено більше прізвищ кандидатів;

5) У колюмні (радні) уневажнено 31 голосів. В одних випадках залищено всіх кандидатів, в других випадках викреслено замалу кількість кандидуючих і тим самим бальот був уневажнений.

По загальному підчисленні голосів, виборча Комісія знайшла такий вислід голосування:

На уряд головного предсідника 582 голоси одержав був Йосип Лисогір, а 259 голосів адвокат Михайло Пізнак.

На уряд заступника головного предсідника був одинокий кандидат — Степан Куропась.

На уряд заступниці головного предсідника 478 голосів одержала Анна Герман, а 361 голос Мері Душник.

На уряд головного секретаря був одинокий кандидат д-р Ярослав Падох.

На уряд головного касира 531 голос дістав Роман Слободян, а 313 голосів Іван Скочиляс.

Кандидати на головних контролерів одержали такі скількості голосів: Іван Кокольський — 538 голосів; Петро Пуцило — 560; Володимир Коссар — 592; Володимир Галан — 563; Іван Іванчук — 357; Іван Василишин — 280; Мирослав Кальба — 213; Петро Кучма — 231; та Ярослава Олесницька — 234 голоси.

На уряд головних радних кандидати отримали такі скількості голосів: Тарас Шпікула одержав 403 голоси; Ярослав Гук — 446; Дмитро Шмаґала — 398; Осипа Олінкевич — 258; Андрій Джула — 360; Богдан Зорич — 571; Анна Чопик — 316; Олена Олек — 266; Володимир Клосник — 206; Василь Гуссар — 365; Богдан Мельник — 515; Мирон Куропась — 255; Микола Кормелюк — 162; Михайло Фединишин — 199; Марія Демидчук — 254; Микола Денисюк — 169; Іван Одежинський — 285; Микола Сенчишак — 135; Володимир Запаранюк — 223; Олена Штогрин — 229; д-р Олександер Соколишин — 166; Микола Давискиба — 206; д-р Денис Квітковський — 221; Анна Прескович — 126; Іван Зазворський — 163; д-р Богдан Левицький — 178; Василь Попович — 147; Іван Петрунцьо — 117; Іван Попович — 87; Микола Дербуш — 118; Володимир Кіндефорський — 37; Володимир Новацький — 29; Володимир Юрків — 36; Семен Кучма — 55; Василь Олійник — 35; та Іван Ракочий — 50 голосів.

Виборча комісія внесла такі побажання на будуче:

1) Кожний кадидат на який-небудь пост повинен зголосити свою кандидатуру зараз із прибуттям на конвенцію. Із тих зголошених кандидатур Конвенція повинна видрукувати листу і тим самим улегшити голосування.

2) Бальоти повинні мати більший друк і коло кожного кандидата повинен бути квадрат для закреслювання під час голосування. В той спосіб можна буде уникнути неправильностей і легше можна обчислювати голоси.

3) Подбати на будуче, щоб підчислювання бальотів відбувалось днями, а не ночами.

На цьому Виборча Комісія закінчила свою працю о год. 10-ій вечером, по проголошенні висліду голосування.

За Виборчу комісію:

Голова *М. Бобечко, в. р.* секретар: *В. Никифорук, в. р.*

Предсідник Конвенції дякує членам Виборчої Комісії за їх дуже відповідальну працю і просить секретарів Конвенції, д-ра Петра Стерча в українській мові, а адв. Володимира Т. Дармопрая в англійській мові прочитати нововибраних членів Головного Уряду УНСоюзу. Одночасно Предсідник просить вибраних членів Головного Уряду прийти на підвищення президіяльного стола, як їх імена будуть прочитувані. До Головного Уряду Українського Народного Союзу на чергову чотирирічну каденцію вибрано:

ГОЛОВНИЙ УРЯД УНСОЮЗУ

Йосип Лисогір — головний предсідник (одержав 582 голоси);
Степан Куропась — заступник головного предсідника (одноголосно);
Анна Герман — заступниця головного предсідника (478 голосів);
д-р Ярослав Падох — головний секретар (одноголосно);
Роман Слободян — головний касир (531 голос).

Головну Контрольну Комісію вибрано в такому складі: Володимир Коссар (одержав 592 голоси), д-р Володимир Галан (563 голоси), Петро Пуцило (560 голосів), Іван Кокольський (538 голосів) та Іван В. Іванчук (357 голосів).

Головними радними вибрані: Богдан Зорич (одержав 571 голос), Богдан Мельник (515 голосів), Ярослав Гук (446 голосів), Тарас Шпікула (403 голоси), Дмитро Шмаґала (398 голосів), Василь Гуссар (365 голосів), Андрій Джула (360 голосів), Анна Чопик (311 голосів), Іван Одежинський (285 голосів), Олена Олек (266 голосів), Осипа Олінкевич (258 голосів), Мирон Куропась (255 голосів) Марія Демидчук (254 голоси) та Олена Штогрин (229 голосів).

Конвенція привітала нововибраний Головний Уряд довготривалими оплесками. Предсідник Конвенції зложив ґратуляції членам Головного Уряду й попросив найстаршого віком делеґата, Юліяна Павчака, перевести заприсяження членів нового Головного Уряду. Точно о год. 11:15 вночі переведено цей акт урочисто й згідно з постановами Артикулу XIII, §-у 142-го Статуту УНСоюзу.

Предсідник Конвенції попросив до слова нововибраного головного предсідника Українського Народного Союзу, п. Йосипа Лисогора, який виголосив ось таке слово:

Слово головного предсідника Й. Лисогора

Шановні Делеґатки й Делеґати!

В імені нового Головного Уряду дякую вам за вибір і довір'я. Ця наша 25-та Конвенція доходить до кінця. Вона виконала своє завдання, а зокрема вибрала новий Головний Уряд, який за чотири роки знову стане до звітування перед представниками членства УНСоюзу.

Я певний, що ми в Головному Уряді будемо не лише сповняти обов'язки, наложені на нас нашим Статутом, але й будемо виконувати всі ті обов'язки, які були в серцях тих піонерів, які 68 років тому заложили Український Народний Союз.

Я певний, що всі члени нового Головного Уряду мають на думці шанувати те майно, що їм довірене, та членів УНСоюзу. Більше того, ми будемо намагатися так господарити, щоб майно нашої організації поширити. Будемо змагати до зросту нашого членства так, щоб ми могли сказати, що репрезентуємо більше як 4% українського народу в Америці, що в дійсності тепер є. Бо нам уже час виступити в інтересі Української Справи з вищого рівня. Ми ще донедавна дуже тішилися, коли ми читали згадки про Україну. Нам уже час дійти до того, щоб Українська Справа була на устах всіх наших відповідальних чинників Америки, Канади й у цілому світі. Уже час, щоб недоуки збудилися й пізнали, що наш великий народ існує і йому належиться воля.

Ще раз прошу прийняти мою щиру подяку з повноти серця за вияв довір'я і вибір і запевняю Вас, що будемо робити все, що лише буде в наших силах для добра Українського Народного Союзу й нашого народу.

До слова зголосився адв. Михайло Пізнак, другий кандидат на уряд головного предсідника УНСоюзу й виголосив таке слово:

Слово адв. М. Пізнака

Ми діємо згідно з правдивою американською виборчою традицією. Ми мали вибори, кандидати були номіновані й деякі з них були вибрані. Я перш за все хочу подякувати моїм льояльним приятелям між делеґатками й делеґатами, які віддали на мене свої голоси. Їх голоси були сердечні, але їх не було досить, і я їм усім сердечно дякую за підтримку моєї кандидатури.

Але так само хочу заявити, що я не дуже зле чуюся з того приводу, що я не був вибраний головним предсідником Українського Народного Союзу, бо опозицію, яка виграла вибори, я дуже шаную. Як знаєте, я не мав ніякої „машини". Можливо я маю інші думки від мойого опонента на деякі справи, але у висліді виборчої кампанії, за участь у якій я ще раз дякую моїм приятелям, голоси делеґатів і делеґаток вибрали мойого суперника, і нашого й Вашого головного предсідника УНСоюзу п. Йосипа Лисогора, і я складаю йому сердечні ґратуляції з нагоди його вибору. (Оплески). Желаю йому і всім, що були вибрані, щоб продовжували роботу для добра УНСоюзу з найкращими успіхами, а кандидатів, які програли, кличу: не здавайте своєї боротьби, працюйте й за чотири роки знову змагайтеся.

Доки буде жива і завзята кампанія не лише головного секретаря Ярослава Падоха, щоб приєднати якнайбільше членів, але й буде існувати різниця поглядів і змагання за переведення їх у життя, доти буде рости Батько-Союз і буде здобувати й здобуде свою позицію, яка йому належиться в Америці й у цілому вільному світі".

Продовження дебат і ухвал для добра організації

Предсідник Конвенції адв. Іван Флис подякував адв. Михайлові Пізнакові за зложені ґратуляції Головному Урядові, долучився до них і ще раз подякував Виборчій Комісії за виконану працю. Стверджує, що є пізня пора, год. 11:30 ночі, й запитує, яка воля делеґатів: продовжувати наради Конвенції до їх закінчення, чи зійтися на сесію завтра вранці. До дискусії для добра організації зголосилося 18 делеґатів, яких лісту вже приготовили секретарі Конвенції, а саме: Іван Гринчишин (223 Від.), Онуфрій Максимів (432 В.), Іван Ракочий (105 В.), Григорій Шараневич (481 В.), Іван Хрін (341 В.), Осип Гоянюк (245 В.), Іван Паньків (495 В.), Микола Кормелюк (380 В.), Юрій Карманін (432 В.), Михайло Салдан (194 В.), Михайло Галькевич (59 В.), Богдан Ластовецький (184 В.), Андронік Копистянський (327 В.), Анна Прескович (23 В.), Володимир Борискевич - Бойд (94 В.), Степан Бурий (218 В.), Петро Ліщак (230 В.) та д-р Олександер Соколишин (204 В.).

На загальне бажання делеґатів, предсідник проголошує продовження нарад аж до вичерпання порядку нарад Конвенції.

Із зголошених до дискусії для добра організації зрезиґнували зі слова делеґати Іван Гринчишин, Онуфірй Максимів, Григорій Шараневич і Михайло Галькевич. Рівно ж делеґат Іван Ракочий (105 В.) завважує, що, з огляду на пізний час, він предложить свої думки Головному Урядові на письмі й тепер не забирає слова.

Делеґат Іван Хрін (341 В.) висловлює такі побажання: 1) Для кращої опіки над молоддю пропонує видавати більше книжок і то так в українській, як і в англійській мовах; 2) Просить продовжувати друкувати в „Свободі" статті Степана Куропася в його „Шикаґовській Хроніці", бо члени далеко від більших скупчень радо читають такі дописи. Варта поширити того роду дописи; варто було б і „Свободі" подавати тираж, бо це має значення для придбання комерційних оголошень! 3) у „Свободі" варто було б відкрити „Канадійську Трибуну УНСоюзу". Запевняє, що канадійські делеґати виїдуть із цієї Конвенції під великим враженням, що Конвенція зрозуміла потреби канадійського терену. Висловлює окрему подяку п. Володимирові Дідикові, довголітньому головному радному УНСоюзу, за всю підтримку, яку він дав для розвитку 341-го Відділу у Виндзорі; 4) Завважує, що так голова УНСоюзу, як і голова УРСоюзу, які ведуть переговори про з'єднання цих двох Союзів, походять із його рідної Збаражчини, а тому вірить, що вони доведуть діло злиття до успішного кінця.

Делеґат Осип Гоянюк (245) висловлює побажання, щоб впровадити в життя родинні грамоти, на що д-р Падох з місця відповідає, що ця справа вже була предметом нарад на цій Конвенції та було вказано на труднощі, що виплинули б із цього. Тоді делеґат О. Гоянюк ставить внесок, щоб на „Союзівці" давати членам 10% знижки в порівнянні з нечленами УНСоюзу, замість дотеперішних 5% такої знижки. Внесок підтримав новообраний головний радний Богдан Мельник (432), а Пилип Гарасимів (8 В.) висловлюється проти внеску. Предсідник піддав внесок під голосування і ствердив його одноголосне прийняття при одному голосові проти.

Іван Паньків (495 В.) апелює до Головного Уряду, щоб він подавав оголошення про УНСоюз в українській пресі Канади, зокрема до півтижневиків і тижневиків. Існуючі там братерсько - запомогові товариства мають свої органи, а також рекламуються в іншій пресі. Друга справа, яка його турбує, це існуюча нечесна конкуренція поміж деякими організаторами, які намагаються переліцитовуватися з іншими організаторами. Це повинно бути рішучіше осуджене.

Микола Кормелюк (380 В.) починає своє слово євангельським зворотом „Жниво єсть велике, а робітників мало". Зокрема апелює до всіх головних радних, щоб вони пильнували справ УНСоюзу на своїх місцях. В деяких відділах зовсім не відбуваються місячні збори, а секретарі лише збирають вкладки. Цей стан треба змінити. Уважає, що „Свобода" повинна присвячувати більше уваги молоді, а деякі статті, що писані важким і незрозумілим для старших членів стилем, можна було б не публікувати. На публікацію „Тарзана" також шкода фарби. Висловлює побажання, щоб в майбутньому так плянувати програму бенкету під час Конвенції, щоб представники наших організацій мали змогу зложити усні привітання Конвенції.

Юрій Карманін (432 В.) інформує, що ще в 1960-му році мав він розмову з покійним Дмитром Галичином у справі скликання Світового Конґресу Українців. Він мав зрозуміння для цієї справи й уважав, що до її реалізації треба змагати, а УНСоюз повинен доложити до успішної підготови якнайбільше зусиль. „Я прошу Світлу Конвенцію, щоб вона доручила Головній Екзекутиві УНСоюзу вплинути на УККА і ПАУК, щоб справу Світового Конґресу Українців зреалізувати якнайскоріше", апелює делеґат. Ситуація на міжнародному полі дуже непевна, а тому буде гріх перед Батьківщиною і Українською Справою, якщо не зробимо все, щоб поліпшити долю нашого народу.

Михайло Салдан (194 В.) висловлюється за перенесенням головної канцелярії УНСоюзу до більш репрезентативного будинку в Ню Йорку, бо цього вимагає престиж так організації, як і нашого великого народу. УНСоюз — „це наша амбасада". Це приспішило б і злуку з іншими братськими Союзами.

Богдан Ластовецький (184 В.) подає ось такі внески та побажання від свойого Відділу „Верховина" в Ню Йорку: 1) „Союзівка", як Союзова установа, повинна бути для добра й користи членів УНСоюзу, бо на придбання „Союзівки" складали гроші всі члени. 2) Господарка „Союзівкою" це окрема ділянка праці УНСоюзу, з якої повинен бути окремий звіт, що показував би, чи „Союзівка" є доходовою установою і який вона приносить дохід. Не слід інвестувати Союзових грошей на будуче в „Союзівці". 3) Становище управителя „Союзівки" й інші відповідальні становища там же повинні бути обсаджувані шляхом розписаного і поданого до загального відома конкурсу. 4) Жертви на народні й добродійні цілі повинні бути збільшені пропорційно до висоти майна УНСоюзу. Хвальба 26-мільйоновим майном стоїть у різкім контрасті: а) до вічних закликів до жертв на пресовий фонд „Свободи" й „Веселки" та б) до низьких платень службовців УНСоюзу. 5) Приступити до поширення „Свободи" й „Веселки", щоб обидва ці органи були не тільки в домах членів УНСоюзу, але й у домах усіх українців не-членів УНСоюзу в ЗДА; з тою ціллю: а) висилати оказові числа до всіх українців у ЗДА, що їх адреси є доступні для УНСоюзу, б) подбати, щоб вони були в газетних кіосках поруч польських, московських і німецьких газет і журналів у тих місцевостях, де знаходяться більші скупчення українців у ЗДА. 6) Подбати, щоб рівень „Свободи" постійно підносився, а не обнижувався. Члени 184-го Відділу бажають, щоб „Свобода" стала „Ню Йорк Таймсом" у мініятюрі.

Андронік Копистянський (327 В.) висловлює жаль, що на дискусію залишилося так мало часу, бо вибір Конвенційних Комісій забрав так багато часу, тому пропонує, щоб головна канцелярія переслала всім делеґатам найдалі один місяць перед початком Конвенції списки кандидатів у члени Конвенційних Комісій. Очевидно, це вимагало б, щоб заінтересовані кандидати вже раніше зголосили свої кандидатури в головній канцелярії. Друга справа: ще у Вашинґтоні промовець дав був внесок на створення мандрівних бібліотек з книжками про Україну в українській та англійській мовах. Цю справу треба було б урухомити. Потреґє, як внескодавець на попередній Конвенції, щоб УНСоюз занявся справою побудови пам'ятника гетьманові Іванові Мазепі на „Союзівці" апелює, щоб Головний Уряд довів цю справу до кінця.

Анна Прескович (23 В.) долучається до передбесідника, щоб справу побудови пам'ятника гетьманові Іваноі Мазепі докінчити. Інші її думки були вже порушені.

Володимир Борискевич - Бойд (94 В.) апелює, щоб майбутня Статутова Комісія приділила належну увагу справі територіяльної репрезентації членства в Головній Раді УНСоюзу, бо от, на жаль, на цій Конвенції велика метрополітальна округа Дітройту зовсім не дістала представництва в Головному Уряді.

Степан Бурий (218 В.), виконуючи волю Окружного Комітету Відділів УНСоюзу в Янгставн і околиці, пропонує, щоб: 1) доглянути, щоб на грамотах не вписувати оплати за газету, якщо член її не дістає! 2) щоб УНСоюз виплачував допомогу хворим членам, ушкодженим на тілі чи перманентно хворим, кожного року без окремого лікарського посвідчення та щоб відділові секретарі не потребували кожного разу виповнювати формулярі, а щоб хворі одержували допомогу подібно, як виплачується дивіденда; 3) не виплачувати дивіденди тим членам, які цього бажають, а зарахувати її на їхні конта; 4) чергові Конвенції відбувати у вакаційних місяцях, тобто в другій половині червня або в липні, а не в травні, як це усталено тепер, бо ще не закінчено шкільного року, що утруднює деяким делеґатам їхню участь.

Петро Ліщак (230 В.) пропонує: 1) щоб УНСоюз видав брошури про УНСоюз в англійській мові для вжитку відділових секретарів, як інформаційний матерінл для майбутніх членів; та 2) щоб УНСоюз видав гарні картки для побажання з нагоди новонародженої дитини, щоб відділові урядники могли їх висилати до батьків.

Д-р Олександер Соколишин (204 В.) висловлює побажання, щоб „Свобода" була об'єктивна до всіх членів і не придавала більше уваги котромусь із існуючих середовищ; 2) на сторінках „Свободи" увести постійні рубрики для УККА та НТШ; 3) до Календаря - Альманаху треба підбирати матеріяли старанніще, бо Календар - Альманах за 1962 рік має дещо до побажання.

Делеґат 458-го Відділу подав під розгляд Конвенції на письмі кілька внесків свойого Відділу.

Додатково зголосився до слова Олександер Куцик (94 В.) та заапелював до делеґатів, щоб вони зложили добровільно по $5 або й більше на Стипендійний Фонд УНСоюзу під час виходу із залі нарад, де будуть збірщики й видадуть відповідні поквітування.

Семен Кучма (117 В.) апелює, щоб Конвенція доручила Головному Урядові дати полегші для старших віком членів, які платять свої вкладки вже більше років і вже напевно вплатили більше ніж дістануть їхні спадкоємці.

РІЗНІ СПРАВИ

Предсідник Конвенції адв. Іван Флис стверджує, що вже нема бажаючих забирати слово до внесків ухвал для добра організації та проголошує вичерпання 11-ої точки порядку нарад. Одночасно відкриває 12-ту точку нарад і запитує, чи делеґати бажають ще висловитися в різних справах, які ще не були вичерпані. До слова голоситься делеґат Осип Гоянюк (245 В.) і подає внесок, щоб прийняти резолюцію проти поневолення України московсько - комуністичним імперіялізмом. Резолюцію цю переслати до Президента ЗДА, членам Конґресу ЗДА і до всіх представників країн в Об'єднаних Націях. Внесок цей підтримав д-р Олександер Соколишин (204 В.) Внесок принято одноголосно.

Предсідник стверджує, що вже ніхто з делеґатів не голоситься до слова під 12-ою точкою порядку нарад, тобто „різні справи", й тоді д-р Богдан Левицький (361 В.) ставить внесок на закриття Конвенції, а д-р Денис Квітковський (175 В.) внесок підтримав.

ЗАКІНЧЕННЯ КОНВЕНЦІЇ

Перед закриттям Конвенції предсідник ще попросив до слова головного секретаря д-ра Ярослава Падоха, який зложивши делеґатам подяку за довір'я та вибір закликав їх скріпити працю відділів на місцях, а зокрема приєднувати нових членів, щоб довести УНСоюз до 100 000 членів.

Кінцеве слово предсідника Конвенції

Предсідник Конвенції адв. Іван Флис ствердив, що всі точки порядку нарад Конвенції вповні вичерпані й виголосив до делеґатів ось таке кінцеве слово: „Пані й Панове! Я бажаю подякувати членам Конвенційної Президії, панові Іванчукові й пані Жеребняк, за їх поміч у веденні Конвенції. Бажаю подякувати конвенційним секретарям, що так важко працювали, проф. Стерчові, а також адвокатові Дармопраєві. Дякую всім, хто нам допоміг у праці. Дякую конвенційним комісіям за виконану ними працю, а найбільше дякую Вам, Пані й Панове, Делеґатки й Делеґати, за Вашу співпрацю, за Вашу терпеливість, за Ваші турботи за кращу долю всім нам дорогого Українського Народного Союзу.

Знаєте, мені трохи жаль, що вже кінчиться Конвенція. Я з Вами тут зжився, немов би ми зналися не всього один тиждень, але багато років. Ще раз Вам дякую від всіх нас за співпрацю. Вертайтеся здорові додому, щасливо їдьте з Богом і з Богом вертайтеся на слідуючу Конвенцію".

На закінчення Конвенції предсідник Конвенції адв. Іван Флис попросив о. мітрата Омеляна Мицика відмовити молитву.

Конвенцію закінчено о год. 1:15 ночі з п'ятниці на суботу, тобто в шостому дні нарад, дня 26-го грудня 1962-го року співом „Ще не вмерла Україна".

ПІД ЧАС КОНВЕНЦІЇ . . .

Крім тринадцятьох ділових сесій, в рямцях 25-ої Ювілейної Конвенції вже в неділю, 20-го травня 1962-го року о годині 3-ій по полудні відбулося посвячення нагробного каменя-хреста на могилі бувшого головного предсідника Дмитра Галичина, який ненадійно помер в часі останньої каденції.

Того ж дня, о год. 7-ій увечері заходами Підготовчого Комітету, на чолі з адв. Іваном Флисом, влаштовано виставу української опери „Катерина" з участю видатних українських вокалісток і вокалістів, з оперовою співачкою Марією Лисогір у провідній ролі.

В четвертому дні тривання Конвенції, в четвер, 24-го травня 1962-го року, відбувся багатолюдний бенкет для делеґатів, їх родин і запрошених гостей. Про нього „Свобода" з 26-го травня 1962-го року писала ось що:

ВЛАДИКИ УКРАЇНСЬКИХ ЦЕРКОВ, ГУБЕРНАТОР СТЕЙТУ НЮ ДЖЕРЗІ, СЕНАТОР ДЖЕВІТС, ПРОФ. Л. ДОБРЯНСЬКИЙ ТА ІНШІ ВИДАТНІ ПРЕДСТАВНИКИ ВЗЯЛИ УЧАСТЬ В КОНВЕНЦІЙНОМУ БЕНКЕТІ

Ню Йорк. — В четвер 24-го ц. м. ввечері відбувся тут у великій залі готелю „Ню Йоркер", в якому відбувається 25-та Конвенція УНСоюзу, конвенційний бенкет, із участю багатьох видатних українських представників всіх учасників конвенції, здебільша з їхніми дружинами чи чоловіками та численними гістьми, так, що за столами на залі не стало для всіх місця і додатково частина приявних сиділа при столах на балькові. Заля зустрінула вставанням з місць та оплесками, коли Високопреосвященний Архиєпископ Мстислав з Української Православної Церкви Америки і Преосв. Єпископ П. Шмондюк з Української Католицької Церкви один з одним сердечно привітались. Так само вставанням з місць і оплесками привітали приявні прибуття губернатора стейту Ню Джерзі Ричарда Гюза і сенатора з стейту Ню Йорку Джекоба Джевітса.

Бенкет розпочався молитвою, що її провів Преосв. Єпископ Йосиф Шмондюк, який поблагословив страву. Пані Марія Лисогір відспівала Американський Гимн і заінтонувала підхоплений цілою залею „Ще не вмерла Україна". Гол. предсідник Йосип Лисогір повідомив приявних про участь у бенкеті видатних гостей й представив тостмайстра, переобраного вже на нову каденцію заступника гол. предсідника, інж. Степана Куропася з Шикаґа.

Між приявними були священики обох віровизнань, між ними парох греко-кат. церкви св. Юра о. д-р Юліян Катрій і парох православної церкви св. Володимира о. протопресв. Лев Весоловський, о. Монастирський із Стемфордської епархії та о. Рорса з Джерзі Сіти, — пп. Печ і Терпак з Американського Комітету Визволення, та представники різних наших станів, як лікарі, адвокати, інженери, купці й промисловці, кооператори й інші.

Адв. Марсель Ваґнер представив в ширшому слові губернатора Р. Гюза, який виголосив першу промову. Він згадав в ній м. ін., Шевченка, що прагнув для України праведного закону Вашинґтона та висловив гордість стейту Ню Джерзі, на терені якого знаходиться головна канцелярія Українського Народного Союзу. Заля перервала оплесками промову губернатора Гюза в тому місці, коли він вітав канадійців та прославляв канадійського прем'єра Джана Діфенбейкера, безкомпромісового оборонця поневолених Совєтами народів. Губернатор Гюз висловив глибоке переконання, що впаде большевицька тиранія та здобудуть волю поневолені тепер Москвою народи. Проф. Л. Добрянський, голова УККА, представив нюйоркського сенатора Джекоба Джевітса. Сенатор Джевітс виявив у своєму виступі знову глибоке знання проблеми Сходу Европи та зокрема України й українського народу та висловив свої загально відомі великі симпатії до нього. Він висловив переконання, що необхідним є вклад американських українців в американську культуру й політичну думку та заявив своє найвище признання для стійкости і твердости українців в боротьбі за визволення з-під большевицького ярма. В мистецькій частині програми виступали артист Йосип Гірняк, як „старий еміґрант", що не став делеґатом на Конвенцію, Марта Кобрин-Кокольська, сопран, що відспівала чотири пісні, проф. Вол. Цісик, скрипаль, дівочий і чоловічий танцювальні групи та танцювальна група із школи мґра Петріни.

Згідно із закликами на залі Конвенції, по її закінченні при виході із залі нарад делеґати складали свої датки на Стипендійний Фонд УНСоюзу, на руки п-і Марії Шпікули та п. Степана Ковальчука, які з власної ініціятиви занялися збіркою і видавали делеґатам належні поквітування.

— — —

Цей протокол виготовлено на основі стенографічних записок д-ра Петра Стерча, українського секретаря Конвенції, та нотаток адвоката Володимира Т. Дармопрая, англомовного секретара Конвенції.

Згідність записів у цьому протоколі з ходом нарад Конвенції стверджую своїм власноручним підписом:

Д-р Петро Ю. Стерчо
Український секретар Конвенції та делеґат 113 Відділу.

ПРИВІТАННЯ ДЛЯ КОНВЕНЦІЇ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

Як уже згадано в протоколі, 25-ту конвенцію Українського Народного Союзу привітав Президент З'єдинених Держав Америки Джан Ф. Кеннеді, Ієрархи Українських Церков та репрезентанти багатьох центральних і місцевих українських установ, як також численні представники Конґресу ЗДА та інші урядові репрезентанти. Деякі із виголошених під час Конвенції привітів були надруковані в Протоколі. Додатково долучуємо ще текст деяких надісланих письмових привітів.

ПРИВІТ ВІД ПРЕЗИДЕНТА ЗДА

I am delighted to send greetings to all those gathered in New York for the 25th Convention of the Ukrainian National Association. Through your many charitable and fraternal activities you are continuing to play a vital part in our national life even while drawing on the cultural traditions of Ukraine. Your ideals and the range of your activities are splendid testimony to the values of political and cultural freedom.

With all best wishes,
John F. Kennedy
President of the United States
of America

ПРИВІТ ВІД ПРЕМ'ЄРА КАНАДИ

I wish to acknowledge your letter of March 9, in which you kindly extent to me an invitation to attend the Banquet being held in connection with the 25th Convention of the Ukrainian National Association, in New York City, on May 24th.

I very much appreciate this invitation. However, I regret that I must let you know my programme for the month of May is such that it will not be possible for me to be with you on this occasion. Please express to the Members of the Association my thanks for their courtesy in extending this invitation and, at the same time, my regrets at being unable to accept.

I am,
Yours sincerely,
John Diffenbaker
Prime Minister of Canada

ПРИВІТ ВІД МИТРОПОЛИТА УКРАЇНСЬКОЇ КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ КИР. АМВРОЗІЯ

Щиро дякую за повідомлення, що в днях 21. - 26. травня ц. р. відбудеться у Ню Йорку ювілейна, тобто 25-та Конвенція Українського Народного Союзу.

Зокрема дякую за ласкаве запрошення до участи в Конвенції та конвенційному бенкеті, у характері почесного гостя.

Сподіюсь, що хід нарад Конвенції викликуватиме заінтересування, як серед присутніх учасників, так і загалу нашого громадянства, яке слідкує не тільки за працею, але й досягненнями наших релігійних та суспільно-громадських установ і організацій.

Як виказує останній звіт Головного Уряду — Український Народний Союз може похвалитись певними успіхами, як у приєднуванні нових членів, так і у фінансово-матеріяльній розбудові. Слід також відмітити те, що Народний Союз влаштовує для нашої молоді курси українознавства та приготовляє англомовну енциклопедію українознавства. Треба сподіватись, що в програму навчальних курсів українознавства буде включене і навчання релігійно-моральних засад, щоб таким чином ту нашу молодь, яка не має можливостей ходити до парафіяльних шкіл, виховувати також і в релігійному дусі. Бо живемо в часах, що є дуже небезпечні для молоді. З усіх сторін чигають на неї небезпеки. Вказувати на ті небезпеки має не тільки родинний дім, церква, школа, але й суспільно-громадські чи братські установи та організації. Бо, коли дана організація матиме морально здорове членство, то й сама організація буде здоровою, міцною.

На такі речі слід звертати увагу теж і під час різних громадських нарад, річних зборів чи конвенцій. Наприклад, будуючою для членства, а зокрема для молоді, є молитва чи Божественна Літургія, якою світська організація започатковує свої важливі наради чи річні збори. Тоді бачиться, що словні заяви йдуть у парі з ділами.

Ось такі то думки насуваються мені з приводу Вашої Конвенції, на якій, на жаль, не зможу бути, бо різні, давніше заплановані обов'язки, на це не дозволяють.

Вітаючи Головний Уряд Українського Народного Союзу й усіх учасників 25-ої Конвенції, бажаю якнайкращих успіхів її нарадам та пересилаю Архиєрейське благословення.

† Амврозій
Митрополит

ПРИВІТ ВІД МИТРОПОЛИТА УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ У ЗДА ІОАННА

Як виявилось, я не зможу бути приявним на 25-ій з черги, ювілейній Вашій Конвенції і на Бенкеті.

Я шкодую цієї неможливости і в імені Української Православної Церкви в З'єдинених Державах Америки посилаю Вам наші щирі привіти і сердечні бажання успіху в нарадах та дальшого розгорнення дорогого всім нам життя й діла Українського Народного Союзу.

Ми молимо Милосердного Господа Його опікою огорнути життя й діло Українського Народного Союзу. В обставинах наших днів та їх умовин Український Народний Союз є наймогутніша організація Дітей нашої Нації поза межами нашої Батьківщини. Як така вона усім дорога і ми молитовно доручаємо її Всемогутньому Божому проводу й покрову.

Боже благословення нехай буде зо всіма Членами Конвенції.

З любов'ю й повагою

† Іоанн,
Митрополит

ПРИВІТ ВІД УКРАЇНСЬКОГО КОНҐРЕСОВОГО КОМІТЕТУ АМЕРИКИ

Світла Президіє:

З нагоди очолюваної Вами 25-ої Конвенції Українського Народного Союзу маю честь передати на Ваші руки щирі побажання якнайкращих успіхів у праці для всіх її дійсних учасників від Українського Конґресового Комітету Америки.

Тісно бо сплелася праця УККА з цією найбільшою Українською Братською Установою Америки. Найвидатніші і чолові представники УНСоюзу відігравали в УККА від самого його заснування аж досі високо відповідальну і керівну ролю.

УНСоюз ніколи не вагався признавати для УККА високої дотації, щоб уґрунтувати його екзистенцію та забезпечити працю. За те належиться УНСоюзові не тільки подяка, але й велике признання, а впарі з тим і побажання збільшити його видавничі підприємства, а зокрема довести до успішного кінця англомовну Енциклопедію українознавства.

Словом, нехай живе, росте і процвітає Український Народний Союз.

При цій нагоді прошу прийняти вислови моєї високої до Вас пошани —

З уповноваження Екзекутиви
Василь Мудрий
Директор Канцелярії УККА

ПРИВІТ ВІД НАУКОВОГО ТОВАРИСТВА ІМ. ШЕВЧЕНКА В НЮ ЙОРКУ

З приводу 25-ої Конвенції Українського Народного Союзу в Америці просимо прийняти від Управи Наукового Товариства ім. Шевченка, від усіх Секцій і Комісій та від всіх його членів — наш дружній привіт та якнайщиріші побажання якнайкращих успіхів в працях Конвенції і в майбутній діяльності цілої Вашої Установи. Дотеперішня діяльність УНСоюзу та його членів — це великі досягнення цілої спільноти на американському ґрунті, як під організаційним так і національно-культурним оглядом.

Ми, як українська наукова установа, радіємо, що провідники УНСоюзу виявили повне зрозуміння ваги і завдань української вільної науки — впродовж цілої своєї діяльности. Ми теж радіємо, що УНСоюз розумів і завжди розуміє, що українська вільна наука, очолювана Науковим Товариством ім. Шевченка, не може відхилитися від тих ідеологічних напрямних, що їх поставив перед українським народом, а зокрема перед його провідною верствою, наш великий патрон Тарас Шевченко. Очевидно, що в таких завданнях, ніхто не міг і не може допомагати Науковому Товариству ім. Шевченка, крім української спільноти. Тому й не диво, що Наукове Товариство ім. Шевченка від початку свого існування спиралося виключно на допомозі української спільноти і тих громадянських організацій, що розуміли і розуміють ролю української науки і її значення для народу.

УНСоюз, його провідники і члени здають собі ясно справу, що коли б не оборона української культури та об'єктивної історичної правди українського народу такими визначними українськими вченими — членами Наукового Товариства ім. Шевченка, як Франко, Грушевський, Щербаківський, Дністрянський, Митр. Шептицький, Мірчук і інші, що своїми науковими працями ствердили національну власність неодної, захопленої сусідами ланки української культури, тоді українська спільнота не мала б з чим виступати перед чужинецьким науковим і політичним світом. На протязі повних 90-ти років свого існування, Наукове Товариство ім. Шевченка не відступило ні на йоту від тих імперативів, які поставив йому його Патрон. Ніщо дивне, що гекатомби жертв московсько-большевицького терору серед українського народу, захопили, в першу чергу, наших визначних вчених — членів Наукового Товариства ім Шевченка.

Тут, у вільному світі, стоїть перед членами Наукового Товариства ім. Шевченка основне завдання не тільки продовжувати ту почесну діяльність, що її розпочали батьки української науки, але — за допомогою науки — звертати постійно увагу чужого довкілля на той духовий потенціял і ту високу культурну та політичну зрілість, що її виявляє український народ довгими сторіччями.

Чужий світ не мусить розуміти наших патріотичних почувань і нашого національного болю. Він мусить насамперед зрозуміти нашу національну дійсність, наш національний духовий потенціял і нашу повноцінну послідовність в обороні тих принципів, що їх ставить за зразок американська конституція.

В сьогоднішній момент, коли для ворога не є страшна фізична сила ніякої еміґрації, ми мусимо покласти вагу на нашу духову продукцію, на її якість і доцільність. На цю справу неодноразово звертав увагу і далі звертає увагу УНСоюз в своїй трибуні — „Свободі". Тому й не диво, що серед членів Наукового Товариства ім. Шевченка є аж 92% членів УНСоюзу, та що всі наші важливі святкування, річниці чи видання„ як, напр., відзначення річниці смерти Т. Шевченка, І. Мазепи, річниці І. Франка, Ю. Федьковича, Митр. А. Шептицького, акад. С. Смаль-Стоцького, Б. Лепко-

го, Митр. Й. Сліпого і ін., ми робимо за повною моральною підтримкою кругів УНСоюзу та його провідників.

Та щоб наша праця була більш ефективною і більш корисною, українські інтелектуалісти, а зокрема українські науковці, об'єднані в Науковому Товаристві ім. Шевченка, мусять мати постійну моральну і матеріяльну допомогу з боку такої чільної організації серед українських суспільних установ, як Українського Народного Союзу. Тільки спільними нашими змаганнями та спільною допомогою, ми можемо досягнути повного зрозуміння і респект для наших національних змагань збоку чужинців.

Кожна наукова праця мусить, в першу чергу, виявитися у формі друкованого слова, а на це треба постійної моральної й матеріяльної піддержки та фінансового запевнення, постійних фондів! На жаль, такими фондами не розпоряджають ані члени НТШ ані сама установа. Ось, перед нами, вже в найближчому 1963-му році, стоїть відзначення 90-річчя існування української вільної науки, під проводом Наукового Товариства ім. Шевченка, тієї наукової установи, що її знищив ворог на рідних землях. Ми мусимо також гідно відзначити 150-річчя народин нашого патрона, Тараса Шевченка, що припадає на 1964-ий рік. А щоб ці святкування відбулися з кращим ефектом, як відзначення сторіччя смерти Т. Шевченка у 1961 р., коли то після Наукового Конґресу, Наукове Товариство ім. Шевченка мусіло розписати жебранину між членами і добродіями НТШ на видання Збірника Конґресу, ми просимо Світлу Конвенцію, піти назустріч нашим спільним національним інтересам і кожнорічно призначувати суму двох тисяч долярів на піддержку нашої найстаршої наукової установи: Наукового Товариства ім. Шевченка!

Ми всі, як свідома і політично дозріла національна одиниця, не можемо дозволити на те, щоб відзначення таких річниць, як бій під Полтавою, заслуги Івана Мазепи, Івана Франка, Тараса Шевченка, Маркіяна Шашкевича, Митрополита Шептицького і Митрополита Сліпого, мученика за нашу національну справу, не знайшли належного відгуку в світовій літературі і зокрема в науковій літературі вільнолюбної Америки. Ясна річ, що Наукове Товариство ім. Шевченка, як суто національно-наукова установа, з огляду на свій характер та ідеологію, не може числити тут на ніяку чужу допомогу в її суто національно-науковій діяльності, бо національну ідеологію мусить розуміти і її піддержувати тільки, об'єднана тією ідеологією, суспільна громада.

Ми твердо віримо, що ці наші, спільні з УНСоюзом змагання до одної мети, знайдуть повне зрозуміння серед всього членства УНСоюзу та його делеґатів на сьогоднішній Конвенції, та осягнуть повну підтримку для української вільної науки у вільному світі.

З висловами правдивої пошани

Роман Смаль-Стоцький
Голова Наукового Товариства ім. Шевченка
Осип Андрушків
Заступник Голови Наукового Товариства ім. Шевченка
В .Шандор
Заступник Голови Наукового Товариства ім. Шевченка
Василь Стецюк
Науковий Секретар Наукового Товариства ім. Шевченка

ПРИВІТ ВІД УКРАЇНСЬКОЇ ВІЛЬНОЇ АКАДЕМІЇ НАУК У США

Українська Вільна Академія Наук у США сердечно вітає XXV Конвенцію Українського Народного Союзу — найстаршу братню організацію українців в Америці.

Ми радо і з приємністю відзначаємо, що Український Народний Союз в Америці за час між двома конвенціями досяг дальших успіхів у праці. З свого боку дозволяємо собі поінформувати Хвальну Конвенцію, що Українська Вільна Академія Наук у Сполучених Штатах Америки за цей же час мала дальші здобутки на науковому, видавничому та організаційному полі на користь української науки і культури. За цей час Академія видала „Аннали" чч. 21-28, понад 1060 стор. друку англійською мовою, в яких, на ряду з статтями українських учених, вміщені статті учених Америки та різних країн вільного світу з української тематики, видала Річник Української Бібліографії, Річники Шевченка та ін. видання українською мовою, провела багато наукових конференцій та засідань з участю вчених українців, зокрема науковців — української молоді та вчених інших національностей, в 1961 році придбала власний будинок, в якому тепер розгортається дальша наукова та видавнича діяльність Архіву та бібліотеки. З подякою та признанням відзначаємо, що Редакція газети „Свобода" щиро відгукується на потреби Академії і містить статті про діяльність Академії.

Сподіваємось і віримо, що Хвальна XXV Конвенція Ккраїнського Народного Союзу приділить свою увагу Академії і допоможе їй далі розвивати наукову та видавничу діяльність на користь української науки і культури.

Ще раз сердечно вітаємо Хвальну XXV Конвенцію Українського Народного Союзу і бажаємо якнайкращих творчих успіхів та дальших ще ширших осягів у праці.

З глибокою пошаною та щирим привітом

Олександер Архімович	*Іван Замша*	*Мар'ян Коць*
Голова Академії	Секретар	Від Фундації

ПРИВІТ ВІД ГЕНЕРАЛЬНОГО ПРОКУРАТОРА ЗДА

Thank you for your generous invitation for me to address the 25th Convention of the Ukrainian National Association on May 24th.

I am grateful for your consideration and wish that it were possible for me to accept. Unfortunately, my schedule for the month of May has been heavily outlined for some time now and leaves me no room for further commitments. In light of the pressures of this schedule, I must decline your invitation. Please express my regrets to the members of the association with my appreciation for their thoughtfulness in inviting me.

Sincerely,
Robert F. Kennedy
Attorney General

ПРИВІТ ВІД СПІКЕРА ПАЛАТИ РЕПРЕЗЕНТАНТІВ

In the absence of the Speaker — the House of representatives being in recess — I am acknowledging the receipt of your recent letter inviting him to attend a Dinner of your Association on May 24th in New York City. I shall be pleased to call your letter and kind invitation to the Speaker's attention just as soon as possible.

I might add, however, that when the House of Representatives is in session, it is imperative for the Speaker to remain in Washington, and this even includes week ends.

Sincerely yours,
For the Speaker of the U.S. House of Representatives
John M. McCormack
Eugene T. Kinnaly
Administrative Assistant

ПРИВІТ ВІД ГОЛОВИ „ПРОВИДІННЯ"

Congratulations, success, and best wishes on your 25th Convention. May our Lord guide you in your deliberations, plans and resolves for the greater good of your membership and the Ukrainian people.

Msgr. Stephen Chekhansky, Ph. D.
Supreme President
Association of Ukrainian Catholics in America

ПРИВІТ ВІД ГУБЕРНАТОРА РОКЕФЕЛЛЕРА

Thank you for your letter of May fourth, inviting me to be the principal speaker at the Convention Banquet of the Ukrainian National Association in New York City on May twenty-fourth.

This will certainly be a most important occasion and I wish that it were possible for me to accept your thoughtful invitation to address your members. Unfortunately, however, a number of prior commitments in Albany on that date will make it impossible for me to be with you. I am very sorry indeed about this, but trust you will understand.

With best wishes,
Sincerely,
Nelson A. Rockefeller
Governor of New York State

ПРИВІТ ВІД ГУБЕРНАТОРА НЮ ДЖЕРЗІ

I wish to express my heartiest congratulations on your reelection as Supreme President of the Ukrainian National Association.

From its very inception, your organization has played a vital role in the cultural, social, religious and political life of your people. I am confident that it shall continue to do so under your distinguished leadership. You have my best wishes for your continued success in your every endeavor in the coming year.

Sincerely yours,
Richard J. Hughes
Governor of New Jersey

ПРИВІТ ВІД АМБАСАДОРА СТІВЕНСОНА

Thank you for your letter inviting me to your Convention banquet on Thursday, May 24. I regret very much that I shall be unable to accept, as I shall be out of New York at that time.

It was good of you to think of me, and I am flattered and grateful!

Cordially yours,
Adlai E. Stevenson
United States Representative to the United Nations

ПРИВІТ ВІД МІНІСТРА СТАРА

Thank you for your letter of March 9th and for your invitation to Anne and myself to attend the Convention which will be held commencing May 21st.

It is doubtful whether we can be present for any part of this event as we may be in session here in Ottawa at that time.

However, we are making a note of this and if at all possible will drop in on you.

Yours sincerely,
Michael Starr
Minister of Labour,
Canada

ПРИВІТ ВІД КОНГРЕСУ БРАТЕРСЬКИХ ОРГАНІЗАЦІЙ

On behalf of the one hundred and one members of the National Fraternal Congress of America, I extend to you our greetings, sincere good wishes, and the fervent hope that you may enjoy a pleasant and profitable meeting.

Your society has long been a member of this association and we are proud of the record which you have and are making in protecting the homes and loved ones of your members. You have given a perfect example of this fact — that business and pleasure can be combined — and the answer is Fraternity!

Now that I have spoken on behalf of the membership of the National Fraternal Congress of America, may I add my own personal note of greeting and assure you that if there is anything we can do to assist you, at any time, you have but to call upon us for our best efforts.

Cordially and fraternally yours,
Foster F. Farrell
Secretary-Treasurer
National Fraternal Congress of America

ВІСТІ З АВСТРІЇ

Українець на Конґресі в справах анестезіології.

Від 3 до 9 вересня у Відні в Гофбурґу відбувся 1-ий Европейський Конґрес в справах анестезіології, в якому взяло участь майже 2.500 лікарів — спеціялістів від анестезії з 45 різних країв. Між ними був теж одинокий українець лікар з Кліввленду — ЗДА д-р Володимир Шкільник, який як член американської делеґації брав живу участь в працях Конґресу та часто забирав голос в дискусії. — Д-р Володимир Шкільник з дружиною Надею відбув довшу подорож по Европі.

Конференція українсько-католицького духовенства Австрії в Кардинала Кеніґа.

4 жовтня в архиепископській палаті у Відні відбулася конференція українсько-католицького духовенства Австрії під проводом Кардинала Кеніґа, Архиєпископа Відня, який є рівночасно Ординарієм для католиків візантійського обряду, а тим самим і для українців-католиків. Присутні були слідуючі оо.: парох Відня д-р Орест Купранець ЧСВВ, проф. Михайло Лада, проф. Теофіл Горникевич, Ромуальд Наклович, Іван Солтикевич, всі з Відня, о. Іван Дашковський з Зальцбурґу, о. Данило Ковалюк з Грацу і о. сотрудник Тарас Прокопів ЧСВВ з Відня. Обговорювано актуальні справи. Конференція тривала дві години. Кардинал Кеніґ мав нагоду запізнатися зі всіми нашими священиками. Це була перша конференція цього роду у Відні.

Міжнародня виставка скавтових поштових значків у Відні.

Австрійські скавти святкували 50-річчя заснування австрійського скавтінґу і з цієї нагоди влаштували виставку скавтових поштових значків під назвою „І Міжнародня виставка скавтових поштових значків австрійських скавтів-збирачів поштових значків — з нагоди 50-річчя Скавтінґу в Австрії", на якій були виставлені скавтові поштові значки майже всіх скавтових організацій з цілого світу, а між ними теж поштові значки нашого Пласту. Виставка відбулася в голю Австрійської Державної Друкарні, Відень 1 Вольцайле від 4 до 7 жовтня 1962 року, — під патронатом довголітнього бундесканцлера Австрії, одного з найкращих австрійських політиків і найпопулярніших постатей сучасної Австрії д-ра Леопольда Фіґля, протектора австрійських скавтів.

Відкриття виставки відбулося дуже святочно 4 жовтня о год 17 в приявності визначних скавтів, представників австрійського уряду і запрошених гостей. Між ними був теж присутній наш заслужений основоположник Пласту проф. д-р Олександер Тисовський, якого при вході „пізнали" австрійські скавти, а їхній президент п. Франц Посішіль запросив його на почесне місце в першому ряді, де сидів поруч ляндесгавптмана Фіґля та інших визначних гостей.

Після промов господарів виставки і офіційного відкриття виставки ляндесгавптманом Фіґлем та привітів опроваджували скавти всіх визначних гостей по виставових залях. Біля нашої ґабльотки з українськими пластовими поштовими значками, де найшлася мала групка українських гостей виставки стрінулися ще раз проф. Тисовський-Дрот з ляндесгавптманом Фіґлем і тут в розмові з українцями сказав австрійський політик такі слова: „Я знаю що ви українці в екзилі. Витривайте в єдності, поки не здобудете того, що й ми австрійці здобули витривавши стійко в найгіршому лихолітті. І для вас прийдуть кращі часи. Не тратте надії, а прямуйте витривало до вашої цілі і осягнете її".

Загальне зацікавлення збуджували наші пластові поштові значки, а особливо ті з погруддям професора Тисовського-Дрота і сл. п. Начального Пластуна проф. Северина Левицького — Сірого Лева. На загал наша пластова ґабльотка була одною з кращих на тій міжнародній виставці.

Д-р Сергій Наклович

Річні збори Відділу УККА в Денвері

18-го листопада 1962-го року в Пластовому Домі відбулися річні збори денверського Відділу УКК. Зборами проводила президія в складі професор Б. Винар — голова, мґр. Л. Колтунюк — секретар.

За управу Відділу звітували голова відділу п. Корнелій Крупський і скарбник п. І. Венжівський. Слід підкреслити інтензивну діяльність Відділу на зовнішньому відтинку. Численні статті п. Крупського в колорадських часописах спопуляризували справу України серед широких американських кол. Вдержувано зв'язок з американськими сенаторами і конґресменами. Слід підкреслити, що управа присвятила свою увагу справі розповсюдження англомовних праць про Україну. Замовлено 2-а комплекти англомовної енциклопедії НТШ для двох місцевих університетів. Розіслано деяким американським політичним діячам працю проф. Смаль-Стоцького — „Каптів Нейшенс". Спільно з відділом УКК в Сан-Франсіско видано в англійській мові інформативну брошуру про Україну в накладі 5-ох тисяч.

Українським внутрішнім справам управа УКК присвятила якнайбільшу увагу. Хоч в Денвері під сучасну пору проживає лиш 500 українців, проте діяльність УКК зуміла зактивізувати майже цілу українську денверську колонію. Філія УКК улаштувала академію 22-го січня, 1-го Листопада, Шевченківські роковини. З ініціятиви укр. кат. церкви влаштовано академію для відзначення 70-річчя з дня народження митрополита Йосифа Сліпого. Переведено збірку на Зелені Свята для залишенців в Европі.

В дискусії по звітах підкреслено великий вклад праці голови філії УКК п. К. Крупського і всіх членів управи в розбудову українського життя в Денвері.

До нової управи вибрано: мґр. Ростислав Кузьмич — голова, проф. К. Левченко — заст. гол., інж. Ю. Маренін — секретар, інж. Ст Масляк — скарбник, мґр. І. Венжівський — культ. осв. референт. До Контрольної Комісії увійшли: полк. С. Глушко, інж. В. Винничі і д-р С. Кротюк. Товариський суд: П. Беймук, мґр. М. Маренін, п. В. Горчаківський. Новообраний голова мґр. Р. Кузьмич в заключному слові підкреслив конечність включення в суспільно громадську працю якнайширших кол громадянства, а зокрема студентську молодь.

Р. Д.

З культурного життя української громади в Боффало

Роковини Листопадового Зриву вшанувала наша громада святковими сходинами, які відбулися 4 листопада у залі „Дніпра". Збори відкрив містоголова відділу УККА ген. П. Самутин, а доповідь про значення листопадового Зриву виголосив проф. З. Саган. Сходини закінчилися відспіванням національного гимну.

В неділю, 18 листопада наша громада мала нагоду почути мистецьку гру нашого молодого піяніста Романа Рудницького, який на запрошення культ-освіт. референта відділу УККА, дав свій фортепіяновий речиталь у Кляйнганс Мюзік Голл. Піяніст виконав твори Шуберта, Брамса, Дебюссі, Барбера, Шопена, Б. Лятошинського (частину Шевченківської сюїти) і А. Рудницького (гуцульський танок). Гарячі оплески та цвіти були виявом щирої вдяки слухачів за мистецьку гру.

Управа Кружка Пласт-Прияту склала звіт із своєї діяльности за минулий рік на Загальних Зборах Кружка, які відбулися 17-го листопада у світлиці УНДому. Головною ділянкою праці кружка була допомога при влаштуванні літніх таборів для пластової молоді, у веденні курсів українознавства та у придбанні фондів на оплату пластової домівки. У дискусії обговорено питання допомоги Пластовій Станиці у веденні виховної праці серед пластової молоді та співпраці батьків для успішніших вислідів навчання на курсах українознавства. Тому питанню були присвячені також окремі сходини батьків пластової молоді і старшини Пластової Станиці, які відбулися 1 грудня. Нова управа кружка (голова пані І. Остапчук), яка прийшла на зміну попередній, обіцяла свою і своїх членів всецілу піддержку проводові пластової Станиці у її відповідальній праці.

О. З.

Обговорення виставки образів В. Ласовського

Ювілейні виставки не трапляються часто в житті одного мистця, не трапляються вони часто і в мистецькій громаді.

У виставці творів В. Ласовського наша громадськість має ту нечасту нагоду, в сотні без мала експонатів (частина з них фоторепродукції) простежити за творчим розвитком мистця на протязі кількох десятків років, а при тому запізнатися або пригадати собі ті цікаві процеси, які ділялися в західньо-українському мистецтві довоєнного періоду, в яких Ласовський брав активну участь.

ОМУА для відмічення творчого ювілею Ласовського влаштувала йому ретроспективну виставку, а згодом окреме її обговорення, до чого запросила мистецтвознавців і мистців, проф. А. Малюцу та професора Л. Кузьму.

Обговорення доконане фахівцями, поставлене на високому рівні, розкрило перед слухачами багато цікавих сторінок з психології творця, якостей його творчих здобутків і характерних рис його індивідуальности.

Обидва критики підкреслили існування в мистця трьох паралельних стилістичних тенденцій; які, розвиваючись рядом, деколи схрещуються, а деколи дають майже програмові зразки своєрідного експресіонізму, кубізму та клясицизму (головно в портретах). Підкреслили вони згідно, що Ласовський, дякуючи прикметній йому непосидючости в стилістичному оформлюванні своїх творчих візій, уникає закостеніння в одній манері, яка іноді заморожує таланти видатних мистців.

В обговоренні взяли участь також і слухачі. Треба признати, що вислови і опінії слухачів стояли на такому ж високому рівні як і обговорення фахівцями. Слухачі підкреслювали характерні риси портретів мистця: деяку ідеалізацію і вияскравлювання позитивних якостей моделів, кращих сторінок їхнього характеру і зовнішнього вигляду, без применшування мистецького рівня твору. Це характеризує мистця, який любить людину, який хоче бачити в ній тільки добре.

Закриваючи цей цікавий вечір, я не тільки зі становища голови ОМУА, але як рядовий слухач, а врешті як мистець, побажав, щоб подібні обговорення повторювалися в нас частіше, бо вони незвичайно корисні не тільки для розвитку і поповнювання мистецького знання сприймача мистецтва, але повчальні для самого мистця.

Треба жаліти, що і в обговорюванні малярської творчости Ласовського і в статтях про нього не зроблено певного підсумка його мистецтвознавчого і публіцистичного вантажу за тридцять років, в яких він розсіяв по пресі сотні своїх статтей, рецензій і критик, що не розвинено ствердження С. Гординського зі вступу до каталога виставки Ласовського: „Справі творчої ляболаторії мистця, його відношення до оточення й традицій, його місцю в культурі нації, присвятив (Ласовський) цілі цикли статтей, спонуканих завжди бажанням бачити українське мистецтво в колі тих проблем мистецтва світового, що висловлюють ідеї нашого часу".

С. Литвиненко

Успіх української музики в Сан Франсіско

Мистецтво, головно музичне, є важливою ділянкою культури. Музичні надбання нації є покажчиком здібностей нації, є покажчиком культури нації. Тож не диво, що в державних народів уряди прикладають великих зусиль, щоб музичне мистецтво розвивалось.

Для нас українців, народу, що зміряє до віднови української держави, музичне мистецтво має особливе значення. Світ правильно реаґує на українське мистецтво. Розбуджене зацікавлення до українського мистецтва переміняється в зацікавлення до українського народу та його проблем. Мистецтво це ефектовна зброя, і цю зброю ми маємо. У цій статті хочу подати до відома українського громадянств, як українські мистці в Сан Франсіско гідно зарепрезентували українське музичне мистецтво, а тим самим і український нарід.

14-го грудня 1962 р., у розкішній залі в Сан Франсіско в Каліфорнії відбулися чергові сходини членів асоціяції учителів музики Каліфорнії. Ця організація щороку у різдвяний час улаштовує сходини своїх членів з музичною програмою. У минулих роках на програму кожного вечора входили твори якогось одного народу. Вже відбулися різдвяні сходини цієї організації з виконанням творів шведського, норвезького, мексиканського, німецького та інших народів. У цьому році сходини цієї організації були присвячені виключно українській музиці. До участи у вечері управа асоціяції запросила українських мистців: Олену Задорожну — сопрано, проф. Василя Чайківського — баритона, Івана Вовка — композитора і піяніста, та Евгена Маслюка — піяніста.

Програму розпочав Евген Маслюк. Евген Маслюк надзвичайно талановитий піяніст, володіє добрим туше і свобідною технікою. Він добре виконав „Пастораль" В. Барвінського, бравурний „Етюд" В. Косенка, „Прелюдію" Л. Ревуцького та „Вальс" В. Грудина.

Наступною точкою програми був виступ проф. Василя Чайківського, надзвичайно обдарованого актора, оперового співака та довголітнього вчителя співу. Два тижні перед програмою, 2-го грудня 1962 р., українське громадянство Сан Франціска і околиць влаштувало професорові В. Чайківському 50-літній ювілей його мистецької діяльности. Проф. В. Чайківський має чудовий баритон, яким він досконало володіє. Він виконав глибоко продуманий романс-баляду „Степ" О. Степового, „Коватину Султана" з опери „Запорожець за Дунаєм", з великим відчуттям передав пісню „Взяв би я бандуру". На закінчення з правдивим гумором відспівав пісню „Як засядем, браття, коло чари".

У другій частині вечора О. Задорожна виконала арію Мирослави з тількищонаписаної опери „Захар Беркут". Оперу „Захар Беркут" написав композитор Іван Вовк, віршоване лібрето уложив проф. В. Чайківський. Дальшими точками О. Задорожної були: ліричний романс „Вечірня пісня" К. Стеценка, пісня Одарки з опери „Запорожець за Дунаєм" та весела укр. нар пісня „Гандзя". О. Задорожна має чудове і сильне сопрано з приємним тембром. Чиста і точна інтонація свідчить про добру школу, яку вона одержала від учителя проф. В. Чайківського. Останньою точкою вечора був веселий дует Карася і Одарки з опери „Запорожець за Дунаєм", у виконанні В. Чайківського та О. Задорожної. Іван Вовк, талановитий піяніст і композитор, абсольвент консерваторії Цезара Франка в Парижі, уміло підтримував солістів музичним супроводом.

Слухачами цього українського концерту були виключно члени згаданої асоціяції учителів музики. Їх було 100 осіб, всі вони заавансовані у музичному мистецтві. З нечленів асоціяції був запрошений лише голова Відділу УККА в Сан Франсіско. На початку вечора можна було зауважити на обличчях присутніх недовір'я до мистців, яких вони не знали та до музичних творів, яких вони ще не чули. Мабуть не знали вони теж нічого про український нарід. Вже по кількох точках це недовір'я зникло, а на його місце прийшло захоплення, яке мало свій вираз у гучних оплесках, якими присутні нагородили наших мистців. Слава українським музичним мистцям за добре переведену працю для поневоленої Батьківщини. Тричі слава за це, що вони працюють у мистецькій ділянці у важких еміґрантських умовинах.

І. Р.

Проблеми української молоді в Австрії

„Союз Українців Австрії" розпочав свою післяферіяльну діяльність рядом надзвичайно цікавих рефератів, виголошених, на запрошення „СУА", нашими чільними громадянами та науковцями з-поза Австрії. І так, після інавгураційного викладу нашої знаної діячки українського та міжнародного жіночого руху пані Блянки Баран-Бачинської (Німеччина) на тему: „Українська жінка на світовому форумі", та надзвичайно цікавого реферату члена та делеґата НТШ (відділ Европа) д-р Атанаса Фіґоля на тему: „Культурна політика в екзилі і проблематика НТШ", — відбувся 13 жовтня у Відні в „Домі Нанзена", виклад президента Об'єднання „Зарева" в ЗДА мґр. Павла Дорожинського на тему „Українська молодь на еміґрації, її проблеми і завдання".

Прелеґент представив слухачам надзвичайно цікаво теперішні проблеми нашої молоді на еміґрації та зокрема потребу посилення нашої боротьби проти невпинно поступаючої небезпеки її денаціоналізації. Цю боротьбу повинні в першу міру вести батьки, які мусять знайти час і можливість, щоб дати вже нашим найменшим ту так потрібну любов до всього, що нам рідне, що українське! Церква та її суботні шкілки відграють дуже важливу ролю у релігійному та національному вихованні нашої молоді. Школа стоїть вже на третьому місці! Слідують молодечі організації, які мають надзвичайні успіхи зокрема почерез свої табори та українознавчі курси. А врешті студентські організації, які намагаються виховати нашу академічну молодь на добрих патріотів та добрих громадян нашої спільноти і являються духовим промотором нашого національного життя! Вичисливши організації української молоді, які існують по різних країнах поселення української еміґрації, референт підкреслив зокрема ролю двох великих молодечих організацій, а саме, Пласту і СУМ-у! Українське студентство стало приміром для всього нашого громадянства, об'єднавшися, без огляду на політичні переконання студентів чи їх організацій та підчинившися одному студентському проводові — ЦЕСУС-ові.

На кінець свого реферату, п. мґр Дорожинський підкреслив потребу активізації нашої молоді у Австрії! Виводи прелеґента знайшли широкий відгомін серед слухачів та спричинили цікаву дискусію. Вони, коло 80 осіб присутніх, дякували референтові оплесками за цікаві інформації, та за його намагання заохотити своїми виводами нашу молодь у Австрії до організованого життя в молодечій організації. Від'ємним явищем треба однак відмітити факт, що української молоді, до якої в першій мірі звертався прелеґент, на залі майже не було!

Микола С. Іванович

УКРАЇНСЬКА КАТОЛИЦЬКА ЦЕРКВА НА II-му ВАТИКАНСЬКОМУ ВСЕЛЕНСЬКОМУ СОБОРІ В РИМІ

Пресове інтерв'ю п. Володимира Душника, редактора *Українського Квартальника* та *Українського Бюлетеню*, й члена Політичної Ради УККА з Преосвященним Кир Максимом Германюком, Вінніпезьким Митрополитом та Предсідником Української Єпископської Конференції.

Питання: *Скільки українських єпископів бере участь в Соборі?*

Відповідь: В цьому XXI Вселенському II Ватиканському Соборі бере участь 15 українських католицьких Владик. Всі вони представляють Українську Католицьку Церкву у вільному світі. На превеликий жаль немає між нами Первоієрарха нашої Церкви на землях України, ВПреосв. Кир Иосифа Сліпого, Митрополита Галицького, що вже 17 років страждає в совєтській неволі за Христа. Його Церкву й суверенні права свойого українського народу. Це перший раз в історії українського народу, що таке велике число його Ієрархів може брати участь в Вселенському Соборі. В минулому ми мали лише трьох наших митрополитів, що могли заступати нашу Церкву на різних Вселенських Соборах, а це: митрополит Петро Акерович на Соборі в Ліоні (1245), митрополит Григорій Цамвлак на Соборі в Констанці (1414) і митрополит Ізидор на Соборі в Флоренції (1439).

Питання: *Яку ролю відограють українські єпископи на Соборі? Чи ця участь є порівняльною з попередніми Соборами?*

Відповідь: Засадничо роля українських католицьких Владик на цьому Вселенському Соборі є подвійна: найперше, вони як Владики Вселенської Церкви розглядають і вирішують враз з іншими Отцями Собору всі проблеми цілої Христової Церкви; як представники нашої Української Католицької Церкви, що є суттєвою частиною цілої Христової Церкви, вони в окремий спосіб помагають Соборові краще зрозуміти її специфічні питання й найти для них відповідну розв'язку.

Питання: *Як оцінюєте вибір 4-ох українських єпископів до Комісії Східніх Церков?*

Відповідь: Вибір 4-ох українських католицьких Владик до Соборової Комісії Східніх Церков має для нас дуже велике значення. Найперше він вказує на факт, що Отці Собору високо доцінюють значення нашої Української Католицької Церкви в житті цілої Вселенської Церкви і в житті різних Східніх Церков, а по друге, присутність 4-ох наших Владик у цій Соборовій Комісії запевнить нашій і всім іншим Східнім Церквам повну увагу до вірного вирішення всіх наших спільних проблем.

Питання: *Яку ролю може відіграти Українська Католицька Церква в справі об'єднання християнських Церков?*

Відповідь: Українська Католицька Церква може відограти дуже важливу ролю в ділі об'єднання Християнських Церков. Своєю повною вірністю Христовій Вселенській Церкві й своїм глибоким прив'язанням до свойого українського обряду й своїх національних традицій, вона стає прикладом живої й неподільної вірности Христові й своєму народові, чим дає необ'єднаним Християнським Церквам запоруку, що й вони в єдності Вселенської Церкви не тільки нічого не втратять, а навпаки ще духово й національно збагатяться.

Питання: *Чи думаєте, що присутність Українських Православних Владик була б побажаною для справи християнського об'єднання, й для поліпшення української національної справи взагалі?*

Відповідь: Присутність на Соборі наших українських православних обсерваторів була б дуже корисною не тільки для них самих, але також для остаточного об'єднання цілого нашого українського народу. Бо будучи на Соборі, наші православні Брати мали б повну можність особисто бачити й наочно переконатись про всі ділянки науки, дисципліни й життя Католицької Церкви, не тільки в сучасному її стані, але теж у її плянованні на майбутнє. Цей живий і особистий контакт із католицькими Владиками всіх країн, всіх обрядів, всіх мов, рас і культур дав би їм можність об'єктивно судити про цілу Вселенську Христову Церкву, в своїй повній живій дійсності...

Питання: *Чи Апостольський Престіл та Отці Собору знають про мучеництво Митрополита Кир Иосифа Сліпого?*

Відповідь: З повною певністю Апостольський Престіл точно знає про геройські терпіння нашого Ісповідника віри Митрополита Иосифа Сліпого. Що більше, Отці Собору з подивом говорять про його велетенські заслуги не лише для нашої української Церкви й нашого українського народу, але також для цілої Вселенської Церкви й для всіх християн. В їхніх очах Митрополит Иосиф Сліпий — це гордість і слава цілого християнського світу.

Питання: *Чи думаєте, що католицький світ Заходу добре обізнаний з положенням Української Католицької Церкви?*

Відповідь: Не має найменшого сумніву, що присутність на цьому Соборі такого поважного числа українських католицьких Владик значно причиниться до кращого пізнання в західньому світі нашої Української Католицької Церкви й взагалі цілого питання наших релігійних і національних змагань.

Питання: *Чи думаєте, що присутність 15-ох українських католицьких єпископів причиниться до кращого зрозуміння Української Католицької Церкви та взагалі українського народу народами західнього світу?*

Відповідь: Присутність на цьому Соборі 15-ох українських католицьких Владик може мати дуже поважний вплив на наше українське життя у вільному світі в поневоленій Україні. Коли справа про наше життя у вільному світі, то цей вплив буде багато залежати від того, як наше громадянство взагалі розуміє й доцінює значення цього Вселенського Собору. На рідних землях вплив буде залежати від того, як наші Брати могтимуть слідкувати за всіми його діями.

Питання: *Що найбільше вражало дотепер на цьому Соборі?*

Відповідь: Те, що найбільше замітним є на цьому Соборі, це всестороння свідомість всіх Отців Собору, без огляду на їхнє походження, расу, мову, культуру, обряд і звичаї, — вселенського характеру Христової Церкви, не в значенні щось накидати всім расам і народам світу, але всім їм жертвенно й беззастережно служити в поданні Христової об'явленої правди й святої Його та спасаючої благодаті, з повним збереженням і найвищим піднесенням всіх національних надбань і культур всіх рас і народів...

Питання: *Які є Ваші побажання до цього історичного Собору?*

Відповідь: Під сучасну пору було б надзвичайно побажаним, щоб ми українські католики й православні щиро й з довір'ям долучилися до цього велетенського екуменічного руху цілого християнського світу а враз з іншими християнами, при помочі Божої ласки й спільної нам любови до Христової Церкви й нашого українського народу, знайшли спільну мову в спільній Вселенській Церкві і в спільному нам нашому українському народі.

Число парафіян вперше зменшилося від 1870-го року

Вашингтон. — Інформаційна Служба Крайової Ради Церков стверджує, що в 1961-му році число парафіян всіх церков і жидівських громад вперше зменшилось від 1870-го року. В 1961-му році всі церкви різних віровизнань та жидівські громади у ЗДА нараховували 116 109 929 членів. Це зменшення є дуже важне, бо воно виказує, що населення цієї країни збільшилося в 1961-му році на 1.6%, а число зареєстрованих парохіян зросло тільки на 1.4%. В 1961-му році в ЗДА 63.4% всього населення належало до релігійних громад різних віровизнань, а в 1960-му рілігійного населення — 63.6%.

20-річчя УПА в Трентоні, Н. Дж.

Заходом організацій міста Трентону: 18 Відд. ООЧСУ, Осередок СУМА, ОУМ, Пласту, 11 Відд. СУА, Т-во був. Вояків 1 Укр. Див. УНА, СУА Самопоміч, СУК Провидіння, 245-ий Відд. УНС і 132-ий Відд. УНП при співучасті Відділу УККА 16 грудня 1962 р. в авдиторії укр. кат. парохії відзначено Концертом 20 річницю Української Повстанської Армії, яка повстала в 1942 р. і провела тяжку боротьбу з ворогами України за Самостійну Соборну Українську Державу.

При виповненій залі, понад 400 присутніх, це мабуть перша імпреза при такій численній публіці, голова місцевого 18-го Відділу ООЧСУ Зенон Федорович, який був цілим промотором імпрези, відкрив Концерт і привітав присутніх. Як перша точка концерту відбувся Апель бувших вояків УПА Відділу Стейту Ню Джерзі започаткований повстанням з місць і трихвилинною мовчанкою для вшанування пам'яті поляглих вояків Української Повстанської Армії.

По Апелю пластунка Марійка і сумівка Орися Яскір зложили вінець за поляглих вояків УПА. Промову виголосив бувший старшина УПА Андрій Мицьо, який ствердив, що УПА не зложила зброї, сильніший ворог її розбив, але підпілля в Україні діє і буде діяти так довго, доки український народ не здобуде самостійної держави.

Скрипкове сольо відіграв проф. Володимир Тритяк при акомпаніяменті свого сина Юрія Тритяка.

Гарноописалися та по мистецьки відспівали революційні і народні пісні Злучені Хори Осередку СУМА і ГОМІН з Ню Йорку під орудою п. Миколи Кормилюка при акомпаніяменті свого сина Любомира. Публіка нагороджувала їх рясними оплесками.

Виступ Ансамблю Бандуристок при осередку СУМА в Ню Йорку під орудою п. Павла Данилова зачарував публіку. Честь і слава їм, їх дириґентові, їх організації і їх батькам за те, що вони плекають українське мистецтво, чесно сповняючи українську місію на чужині.

Концерт закінчено виступом злучених Хорів і відспівано український національний гимн.

Під час перекуски, яку приготовили пані сумівки і очусівки, голова Відділу ООЧСУ З. Федорович і реф. зов-пол. зв'яз. п. О. Ґоянюк подякували хористам і Ансамблеві Бандуристок і їх дириґентам за мистецькі виступи. Спільно відспівано Многая літа воякам УПА.

Ю. Гуцул.

Балтімор відзначив 20-ліття УПА

18-го листопада українська громада нашого міста врочисто відзначила 20-ліття постання Української Повстанської Армії (УПА). Святкування ці розпочато Службами Божими в обох українських церквах в намірені українського народу та Панахидами по впавших борцях за волю України. Всч. о. радн. В. Соловій, парох укр. - кат. церкви св. апп. Петра і Павла в Балтиморі — Куртіз Бей під час проповіді підкреслив важність боротьби УПА за нашу самостійність та оборони церкви в боротьбі з безбожницькою червоною Москвою.

В укр. - кат. церкві св. Михаїла Службу Божу й Панахиду відслужив всч. о. П. Мельничук з відповідним словом з цієї нагоди. Під час Богослужень зорганізована українська молодь Пласту й Ю СУМ-у взяла зорганізовану участь в одностроях та з організаційним прапором (сумівці) і вінком. Значна частина цієї молоді приступила до св. Причастя.

Всч. о. прот. А. Ілінський, парох УАПЦеркви в 11-ій годині ранку відслужив Службу Божу в намірені українського народу та Панахиду за поляглими борцями за волю України.

Вечором того ж дня в год. 5:30 в просторій залі „ІВКА" при Патерсон Парк Ев. відбулась святочна академія в 20-ліття УПА. Цю імпрезу почато відспіванням американського та українського національного гимнів, що відспівав дитячий хор української католицької школи українознавства. Наступною точкою був апель молоді місцевого Пласту й Ю СУМ-у, що ним кермував п. Т. Кузьмів, виховник юнацтва СУМ-у. Він у супроводі сумівки П. Олексюк і пластунки І. Притули зложив вінок в честь поляглих воїнів УПА, і на його зарядження публіка постанням з місць та однохвилинною мовчанкою вшанувала пам'ять упавших борців за волю України. Святочну академію відкрив п. Т. Царик, голова святочного Комітету.

Святочну промову виголосив голова Товариства б. вояків УПА імені ген. Тараса Чупринки в ЗДА п. Микола Грицьковян - Макаренко. Промова п. Грицьковяна залишила в присутніх милий спомин не тільки своїм змістом, але теж і тому, що виголосив її бувший вояк славної Української Повстанської Армії, дійсно повояцьки, і публіка нагородила його довготривалими оплесками.

В мистецькій частині виступив чоловічий хор 14-го Відділу ООЧСУ, що виконав „Слава героям" М. Колесси й пісню УПА „Заграва блиском". Обі пісні хор виконав вдало. Роман Татчин з чуттям продеклямував М. Вереса „Українському воякові".

Академію звеличала своїм виступом відома вже з попередніх своїх виступів в нашій громаді, п. Ляриса Горобійовська, яка при фортепіяновому супроводі п. Лідії Шав'як, чудово виконала: „Веснівку" — Шашкевича - Матюка, за що публіка нагородила її оплесками.

До успіху академії значно причинився місцевий Відділ УМІ, який дав дві молоденькі солістки і акомпаніятора к у. І Зеня Чорна відограла на скрипці Безкоровайного „Думу", і Оля Стасюк виконала на фортепіяні твори Берковича. Виконання залишили в публіки миле враження. Ліліяна Шав'як впевнено акомпаніювала діточому хорові і Зені Чорній.

Хорами диригував проф. І. Сенюта, а влалу декорацію приготовив п. В. Стельмах. Програмки по мистецькому зробив п. К. Бабяк. Чистий дохід зі свята призначений на інвалідів УПА.

Цю академію в 20-ліття УПА, що пройшла з повним моральним успіхом, і матеріяльним, влаштував святочний Комітет, в склад якого входили всі активні місцеві організації під патронатом місцевого Відділу УККА.

Т. Царик

В Дітройті відзначено 20-ліття УПА ювілейним бенкетом

Заходами Об'днання кол. вояків УПА, Станиця в Дітройті, відбувся дня 15 грудня ц. р. Ювілейний Бенкет для відзначення 20-ліття УПА. Бенкет відкрив голова Станиці Остап Павлюх, а парох церкви Непорочного Зачаття ПДМ о. Інокентій Лотоцький враз із о. Юрієм Жиданом провели молитву. Доповідь „УПА — легенди й дійсність" виголосив проф. Лев Шанковський.

На мистецьку частину склалися такі точки: Соліст басбаритон Володимир Баран відспівав дві пісні бійців УПА „Тихий ліс" і „Шуми, зелений боре" і „Болить мене голівонька" слова Ю. Федьковича, муз. Ф. Колесси. Виступали двоє учнів Школи Українознавства: Марійка Миколенко віддеклямувала вірш П. Гетьманця „Після маршу заснув" і Юрій Янчишин „Мати" Л. Храпливої. Солістка Мирослава Брездень сопрано відспівала „Колискову" муз. Б. Веселовського, „Думку" Степового і „Любіть Україну" М. Фоменка. В обох виступах сольоспівів акомпаніювала проф. Ірина Решетилович. Артистка К. Бранка Кривуцька відрецитувала три вірші І. Франка: „І досі нам сниться", „Конкістадори" і „Розвивайся, ти високий дубе". Після вечері-приняття відчитано ряд привітів, а Василь Барнич відчитав написану спеціяльно з нагоди Ювілейного Бенкету новельку Е. Козака „Говорять гори". Бенкет закінчив молитвою о. А. Биковець з парохії св. Андрія УАПЦ.

Найбільш зворушливим моментом, який витиснув сльози в багатьох гостей, приявних 200 осіб, і який принято повстанням з місць при бурхливих оплесках був привіт матерей, які втратили синів в УПА і які займали почесні місця в президії. Три матері і дружину священика, героя — капеляна УПА відзначено цвітами і усними привітами.

Приявність у почесній президії відзначених матерей, висока мистецька програма, присутність представників обох громадських централь, — обох Відділів УККА, численні привіти від організацій, спонзорство Бенкету багатьма особами та чисельна публіка, все те доказало, що Українська Громада в Дітройті зуміла гідно відсвяткувати 20 роковини героїчної епопеї УПА.

А. Б.

БАЛТИМОР — ЛИСЕНКОВІ

2-го грудня громадянство Балтимору вщерть виповнило простору залю ІВКИ, щоб участю в Лисенківській Академії віддати шану Батькові української національної музики. Ініціятором та організатором цієї Академії була Балтиморська Школа Українського Музичного Інституту, якого Батьківський Кружок перебрав на себе функції Ділового Комітету імпрези і подбав, щоб Лисенківські роковини відзначено достойно і величньо.

Академію відкрила п. Лідія Шав'як, керівник Балтиморської Школи УМІ, висловлюючи впевненість, що могутня пісня Лисенка, подібно, як полум'яне слово Шевченка, завжди в'язатиме тісно з українською культурою та українською нацією кожне українське покоління, навіть поза межами рідної батьківщини.

Після того відбувся поклін Миколі Лисенкові наймолодшими учнями УМІ. Ромцьо Коструб'як, Юрко Вацлавів, Маруся Мудра та Ігор Лемішка, на сцені індівідуально продеклямували уривки поезій Грицька Чупринки, Миколи Вороного і Богдана Лепкого, присвячені Миколі Лисенкові, і у стіп портрету композитора зложили китиці квітів. Публіка зворушливо прийняла молоденьких звілечників Лисенка.

Доповідь о. рад. Василя Соловія про Миколу Лисенка, яку відчитав п. Петро Мудрий, яскраво змальовувала велику постать українського композитора з його невсипущою мистецькою творчістю та невгаваючою громадською роботою. Доповідь була навіяна особистими спогадами її автора, коли він, як 13-літній юнак - гімназист, виступав у хорі львівської Академіч. гімназії під час Лисенківського ювілею у Львові, на який сам Лисенко приїхав з Києва. Спогади в'язали минуле з теперішнім, і слухачі уладили щиру овацію свідкові живої Лисенкової слави.

На дальшу частину програми Лисенківської Академії зложились інструментальні та вокальні точки, виповнені Лисенківськими творами.

Від Балтиморського УМІ виступали три фортепіянові солісти. Богдан Булавка грав Лисенківські варіяції на тему пісні „Без тебе, Олесю" та „Елегію". Ліліяна Шав'як виконала Лисенківський „Сумний спів" і „Вальс де-моль", а Марійка Хмілевська, останньо визначна учениця УМІ, яка продовжує музичні студії в Балтиморськім коледжі, відтворила „Скерцо" з Лисенкової „Української Сюїти". Всі три юні піяністи виконанням складних Лисенківських творів виявили високий рівень фортепіянової техніки та багато індівідуального підходу в інтерпретації виконуваних композицій. Виконавців дуже тепло прийняли слухачі.

Баритоновий соліст Юрій Ілінський, при фортепіяновому акомпаніяменті Ліліяни Шав'як, відспівав Лисенківські пісні „Ой не шуми, луже" і „Безмежнеє поле". Молодий соліст здобув собі щиру прихильність публіки своїм милозвучним голосом та з глибоким чуттям виконаними творами. Він дістав гучні оплески і, як наддаток, відспівав Лисенківське „Реве та стогне Дніпр широкий". Його молоденька фортепіянова супровідниця виявила себе тонкою акомпаніяторкою.

Особливою прикрасою Лисенківської Академії був виступ сопранової солістки, п-і Ляриси Горобійовської. Вона прибула до Балтімору на постійний побут з Бразилії, де вивчала науку і мистецтво співу, і де відбулись її перші оперні виступи. Ця вродлива співачка вже кількакратно виступала на Балтіморській естраді з нагоди різних національно - громадських імпрез, кожночасно чаруючи слухачів красою свого сильного і з широкою скалею голосу, вокальною технікою, драматичною експресією та культурою співу. Цим разом, при фортепіяновому супроводі, що був у досвідчених руках п. Лідії Шав'як, солістка відспівала дві Лисенківські пісні до слів Шевченка „Ой, одна я одна" і „Хустина", ще раз захоплюючи балтіморську авдиторію кольором і відтінками свого голосу в інтерпретації Лисенківської пісні.

Проф. Іван Сенюта значно причинився до успіху Академії, підготовивши в короткому часі до виступу на ній три хори, які під його майстерним проводом відспівали: Діточий Хор Школи Українознавства при Українській Католицькій Церкві в Балтіморі — народню пісню „Гей, не дивуйтесь, добрі люди", Балтіморський Жіночий Хор пісню Ол. Кошиця „Ой, давно - давно я в батька була", і Чоловічий Хор ООЧСУ — Балтімор пісню Лисенка „Та забіліли сніги" з сольовою партією п. Миколи Турика. Пісня шкільних дітей була щира і звучала бадьоро. Балтіморський Жіночий Хор і Хор ООЧСУ своїм здисциплінованим виступом робили корисне враження та піднесли святочний настрій Академії. Її закінчував український національний гимн.

Безпосередньо по Академії, в іншому приміщені ІВКИ, відбулась товариська зустріч виконавців програми Академії та запрошених гостей. На цих сходинах у свобідній товариській атмосфері і при смачному солодкому буфеті, що його під керівництвом п. Олі Корж приладили пані з Ділового Комітету, присутні обмінювались враженням з відбутої Академії і торкались культурних потреб української громади Балтімору.

З нагоди Лисенківської Академії Балтіморський Комітет побудови пам'ятника Шевченкові у Вашингтоні видав чергове (4-те) число своїх „Вістей", повністю присвячених Миколі Лисенкові, який найбільш причинився до популяризації творів Шевченка.

В. К.

Українська доповідь на конференції МЛА

На річній канференції. Асоціяції Живих Мов (МЛА), що відбулася на прикінці грудня ц. р. у Вашингтоні, д-р Яр Славутич, професор Албертського університету, зробив доповідь на тему „Давальний відмінок в українській мові". У доповіді, одинокій на українську тему, говорилося про іменники чоловічого роду, що, як відомо, отримують закінчення — ові, — еві, — єві.

Д-р Славутич переглянув для своєї доповіді тексти українських літописів княжого часу та стародруки козацько-гетьманської доби і прийшов до висновку, що закінчення — ові, — еві, — єві — це давнє, типове українське явище, яке розвинулося й дуже поширилося в нашій мові незалежно від польської та чеської мов, про що колись помилково висловлювався проф. Грунський.

Російська мова вживала цього закінчення тільки тоді, коли була під виразним українським (київським) впливом. Тепер москалі прагнуть витиснути — ові, — еві, — єві і заступити їх своїми — у, — ю, щоб таким чином позбавити українську мову однієї з її найтиповіших рис. „Радянська Україна", наприклад, послідовно зберігає в указах „українського" уряду тільки так: Сидоренку Михайлу Дмитровичу, Скляру Дмитру Степановичу і т. п. Натомість кращі українські письменники, йдучи за тим, чого тримається український народ, систематично дають перевагу — ові, — еві, — єві, таким чином ставлячи опір насильній москалізації, що її пляново переводить совєтсько - московський уряд під проводом комуністичної партії.

О.

● **В Сеулі,** столиці Південної Кореї, прокуратор вимагав досмертної в'язниці для колишнього прем'єра д-ра Джона Чанґа, який прийшов до влади після упадку Синґмана Рі, та якого швидко потім скинули й арештували військові змовники.

ТВОРЧА МОЛОДЬ

Підсумовуючи промахи й здобутки українства у 1962-му році, спостерігаємо одно відрадне, дуже важливе явище: наростання наших молодих сил. В Україні проти московканальської мертвотної течії пливе молода ґенерація письменників і поетів; творчо дозрівають нові майстри пендзля, сцени, кіна. Молода українська ґенерація, в особі її кращих представників на Батьківщині, збагнула, що не можна і далі кривити душею, що не можна зраджувати правди, немає права на будь-яке падіння — бо, як сказала Ліна Костенко, воно „озветься болем в душі народу".

В українській закордонній пресі що далі, то частіше зустрічаємо повідомлення про найкращого студента українця, про відзначеного кадета у військовій школі, про участь молодого українського ученого у плянуванні будівництва космічних ракет, про европейський успіх молодої балерини... Закордоном ми маємо не тільки „втрачену" молодь і „сердиту" молодь, що лише виявляє невдоволення (маючи часто рацію!), але ще не виявляє свого творчого „я", щоб не вибивати, а вимивати вікна в нашому еміґраційному будинку. Є в нас, на щастя Україні, і справді творча, будуюча українська молодь.

Ось один за одним виходять в залі ЛМКлюбу в Ню Йорку її представники. Біля піяніна п-а Галя Савчак. Широкою хвилею розливаються пісні у виконанні П. Манойло і Н. Терещенко, учениць заслуженого педагога УМІ у Філядельфії, колишньої випускниці Київської кансерваторії проф. Інни Черняхівської. Нехай ця хвиля на самому гребені не завжди односильна, виверщена, — але „Коли розлучаються двоє" звучить для нас свіжо, по-новому (композитори таки мають для кого писати!). П-а Ждана Кравців, студентка університету, а до того ще й математики — в Лисенківському „Етюді" і особливо в „Леті джмеля" виявила себе піяністкою, від якої можна сподіватися і найбільших успіхів на великих сценах. Виростаючи серед американських хмаросягів, студентка історичного факультету Колумбійського університету панна Марта Богачевська виявила не абиякий поетичний хист та відчуття особливостей української психіки; вона таврує тих, кому „долар закриває національність", славить свою рідну й далеку Україну — „Мій степ — душа мого народу"!... Пробуджуючи сумління „байдужих" і „сердитих" з-поміж нашої молоді закордоном, молода поетка остерігає проти „вітрів — колисанок забуття"... А ось і балет! Студентка Музичної Академії у Філядельфії п-і Ліда Крижанівська імпровізує під музику Брамса, виявляючи велику техніку і дар імпровізації.

А де ж наші „козаки"? Чи вони посоромлять хлоп'ячий рід? Ні, ми з приємністю слухаємо філядельфійське тріо в складі юнаків І. Швеця, Б. Мізака, А. Мигасюка (учнів професора УМІ п. Мигасюка). Ще десь „вискочить" занадто молодеча нотка, але вже є відчуття ритму, навіть елементи власного інтерпретування Моцарта. З особливою увагою слухала заповнена заля цікавий, переплетений дотепами виступ молодого професора-математика Нюйоркського університету д-ра Ігоря Богачевського про „Суть мистецтва". Коли Рембрандта продали за $2 000 000, сказав він, то навіть невігласи збагнули, що мистецтво має особливу цінність. Свободу творчости визначив доповідач, як свободу вибрати собі форму вислову, а не свободу безладдя й бездарности. Мистецьку творчість д-р І. Богачевський назвав змаганням людського духа з мертвими засобами природи. Ми слухали його виступ і мимоволі згадували Івана Драча, Костя Дрока, Ліну Костенко, Миколу Сингаївського та багатьох інших там, в Україні — усі вони виступили за правду.

А ось виступає і спричинник цього радісного свята творчої молоді України — д-р Володимир Рудницький, активний в ЛМКлюбі у Філядельфії, ініціятор цієї зустрічі, невтомний вишукувач молодих талантів, людина великого серця й високої культури. Це адепти мистецтва, — слушно каже він, але вони вже розгортають крила до справжнього, високого лету; мине час — і вони очолять різні ділянки культурного українського будівництва за кордоном. Вечір закриває — з явним небажанням це робити, — голова ЛМКлюбу в Ню Йорку проф. С. Литвиненко. Оплески й оплески; швидко щось нотує ред. Іван Кедрин-Рудницький, спалахами світла сповіщає про свою появу невтомний „ловець живої історії" п. Ржепецький з нерозлучним фотоапаратом Задоволені всі присутні — і старші, і молодь, а гостинні пані вже „препарують" чай...

Ми хотіли закріпити цей, один з багатьох, вечір у пам'яті майбутнього. Бо він не був звичайним вечором: на ньому виступала молода, талановита Україна.

Леонід Полтава

Відзначено ювілей УВУ у Вінніпеґу

2-го грулня заходами Товариства Прихильників Українського Вільного Університету в Вінніпеґу відзначено 40-ліття УВУ — української Альма Матер у вільному світі, що з Відня (1921) почерез Прагу — тепер знаходиться в Мюнхені й веде свою корисну академічну працю. Свято відбулось в приміщенні Читальні „Просвіти". Проф. Р. Жук, голова Т-ва Прихильників УВУ, відкрив зібрання вступним словом, у якому з'ясував історію УВУ й його теперішній стан. Він відчитав телеграму, що наспіла з цього приводо з Мюнхену від УВУ й попросив д-ра М. І. Мандрику скласти привіт від УВАН. Після цього привіту слідував привіт від Української Наукової Ради в Канаді. Доповідь про Українську Альма Матір на еміґрації виголосив проф. Яр. Рудницький, що торкнувся таких питань, як історія УВУ, академічна свобода, професорський і студентський склад і теперішній стан УВУ. Українська спільнота в вільному світі не могла забезпечити праці УВУ. Йому доведеться в ближчому часі перейти на бюджет визначений у Західній Німеччині урядовими чинниками, щоб могти вести свою працю. Інж. С. Романів подав звіт із діяльности Товариства Прихильників УВУ й із його фінансів. На залі переведено збірку на фонд УВУ. Вкінці д-р М. Марунчак відчитав резолюції, що їх збори прийняли оплесками. Після зборів приявні оглядали виставку наукових видань УВУ, що її влаштовано з цього приводу. Деякі видання розкуплено для приватних книгозбірень у Вінніпеґу. Свято 40-ліття УВУ залишило на присутніх незабутнє враження й належало до чергових успішних імпрез Товариства Прихильників УВУ в Канаді.

З життя УВАН в Канаді

Вінніпеґ. Академічний виклад УВАН на тему „Документація українського театрального життя в Вінніпеґу" відбувся в Українському Народному Домі з приводу закінчення ювілейних святкувань УНДОму 1912 — 1962. Прелеґент проф. Яр. Рудницький дав огляд джерел до історії української культури в Канаді, а саме: спогадів перших піонерів-українців у Канаді, давніших спроб деяких авторів, що були очевидцями культурного процесу в Канаді, українських періодиків, а зокрема преси й врешті афішок, програмок, оголошень і т. п. Він цитував місця з „Літопису українського життя в Канаді" О. Войценко, як теж із праць проф. П. Юзика й С. Ковбля з „Пропам'ятної Книги УНДому". Опісля він обговорив вартість виставки театральних і концертових афішок, що її влаштував з приводу ювілею УНДому. Після доповіді розгорнулася широка дискусія над порушеними справами, в якій зокрема цінним був виступ пана В. Казанівського — піонера українського театрального життя в Вінніпеґу. Президент УНДому, що проводив зборами, п. Іван Трач поділився своїми спогадами про минулі успіхи українського театрального життя. Після доповіді й дискусії відбулася спільна знимка учасників, а пані з т-ва ім. Лесі Українки при УНДомі вгощали присутніх перекускою. Виставу рішено зберегти для дальших дослідів в Архіві УНДому.

УСЯ ЦЬОГОРІЧНА КОЛЯДА НА ХАРИТАТИВНУ АКЦІЮ ЗУАДК!

Пожертви висилати безпосередньо до ЗУАДКомітету у Філядельфії: UNITED UKRAINIAN AMERICAN RELIEF COMMITTEE — 5020 OLD YORK ROAD — PHILADELPHIA 41, Pa.

о. Василь Дубицький

Пам'яті Богдана Лепкого

Промова на ювілеї Богдана Лепкого в його 60-тиріччя у Бережанах, 20-го грудня 1932 р.

30 років тому святковано урочисто в рідному місті Богдана Лепкого, Бережанах, його 60-річчя. В грудні 1962 сповнилось 90 років від народження того великого нашого письменника й поета, який помер 21-го липня 1941 р. у Кракові. З нагоди 90-річчя від дня народження Богдана Лепкого містимо поетичну промову, яку на згаданому його ювілеї виголосив тодішній катехит гімназії у Бережанах, визначний громадський діяч, пок. о. проф. Василь Дубицький. — Ред.

„Є народній переказ, що папороть цвіте тільки раз у рік і то в 12 годині вночі перед Іваном Купалом; а хто цвіт її знайде, знайде щастя у житті. Так само буває на обрії нашого буденного життя. Тільки рідко коли нагоджуються ясні, радісні хвилини, що пізніше мов ті папоротеві квіти прикрашують і вщасливлюють нам наше життя.

До таких рідких, ясних хвилин у мойому житті, я зачисляю сьогоднішню, що її тепер переживаю, Вона для мене подвійно радісна: раз тому, бо почуваюсь щасливим, що відпоручники всіх бережанських у с т а н о в віддали мені незаслужену найвищу почесть тим, що доручили мені на цьому вечері вітати свого найбільшого земляка і одного з найкращих синів України. Подруге, що ця хвилина неначе в трансі оживила наново мою молодість. Мені здається, що я знов, як колись перед сорок роками, знайшовся у Відні, в кімнаті любого нам товариша Богдана, в маленькому гуртку щиросердих приятелів. Що, подібно, як колись, я захоплений чаром його чулої і благородної душі, забув про буденне. В мене серце палає, очі блищать, а душа підноситься у надземні сфери. Родяться ідеали. Нема лиха, нема неволі, нема приземного бруду, а лише щира правда, любов добра і щастя!

Скільки варта людина, що має в собі таку чарівну силу, що з мертвого живе творить і довкола все чарує — і мертву природу і людей?

І квітку і метелика, і співучу пташину і дзюрчання гірського потічка, і промінчик сонця, і задуману головку дитини, і смутні очі покинутої дівчини і розширені зіниці захопленого юнака, усе, усе в чарі його душі живе. І хто тільки в коло зачарованого ним світа ввійде, сам тим чаром пройметься!

Спитаюся, чого така людина варта, якої хвали і слави?!

Такими чарівними людьми є мистці, поети, великі письменники і красномовці. Вони є душею народу і його силою. Нема їх, — народ мертвий, є вони, — він живий і сильний, і немає такої сили, щоб можна було його знищити!

Хай буде народ, мов циган бездомний, мов жиди розсіяний по цілому світу, мов невільники знеможені у важкому ярмі, мов терен у причті, що гине на шляху, мов чайка небога при битій дорозі. Йому лише одного треба, треба одиниці, такої сильної душі, щоб уміла чарувати, і народ не згине. Він не спідліє, він у сім'ї людства — пан і володар! Він герой, він свобідний, хоч у підданстві; бо є воля в неволі, і може бути рабство й поневолення навіть у власній державі. „Не скує душі живої, ні слова живого!" — ось у чому т а є м н и ц я людського життя.

Індієць Ганді, замкнений у тюрмі, а найсильніша імперія світу лякалася його, лякалася сили його духа. Бо він цар над своїм народом, він зачарував його душу, і хоч умре, далі буде жити. Буде жити так довго, як довго існуватимуть індійці, бо його ідеал вічний і по всі часи розпалюватиме й оживлятиме їх душі.

І ми маємо також таких чародійних людей, а між ними кількох таких, що їх годувала, та завдяки своїй красі надхненням обділяла наша бережанська земля. Є між ними мистці пісні і слова. До перших належать: Остап Нижанковський і Денис Січинський. До других на першому місці — Маркіян Шашкевич А далі Андрій Чайковський Осип Маковей та незрівнаний співець її краси, — її улюбленець — найкращий та найвдячніший син, — присутній між нами Богдан Лепкий.

Йому Бог дав таку чутливу душу і наділив його могутньою силою, що на що тільки він гляне, все в нього стає неначе живим, з ним розмовляє, а потім нас чарує. Рантух і чепець, що наші бабусі носили, і статуї, що до них наші прадіди молилися, і кресало, що пройшло потом їхніх рук, що ним вони вогонь кресали і сволок старої хатини, що в ній вони жили, і пройнята димом і пахощами кадила ікона сільської церкви, і дерево, що його наші діди садили, та під ним спочивали, і запах рути і м'яти, що ними дівчата квітчалися, і подув вітру з далеких левад, і різноманітний запах наших нив, і щебет наших пташок, усе, усе, в нього живе, з усім він розмовляє, усе охоплює його власну душу, усе збуджує любов до себе і створює в його душі той чар і ту силу, той храм бажеського надхнення, яким він нас пориває, завдяки якому стає володарем широких мас, пророком і улюбленим сином свого народу. Він йому пророк, бо він викає в його душу, бо він його любить таким, яким він є. Він знає його минуле й сучасне, і він не хоче його ані змінювати ані переробляти. Він тільки зглиблює його душу, і добуває з неї цінності, що їх ніхто не знає і не розуміє, та вблагороднює їх.

Він не те, що інші, які відрубують народові вуха й ноги, споганюють його, видирають йому те, що йому вроджене й найдорожче: віру й національне обличчя, і раді б його на свій лад і на своє незугарні копито переробити. Тому вони нам чужі, вони нам і народові вороги! Зате цей з духа і тіла нам рідний і тому йому ми нині віддаємо нашу шанобу!

Є хвилини в житті людини які ніколи не забуваються, які лишають по собі таке сильне враження, що згодом звертаємось до них в смутку і розчаруванні, як спрагнений верблюд до джерела холодної води в оазі, і черпаємо з них покріплення і силу до боротьби із лихом. Такою хвилиною є для нас сьогоднішня.

Очі всіх звернені нині до Тебе, Богдане, бо в душах наших відчуваємо чар Т в о г о впливу. Тому до ніг твоїх складаємо сьогодні китицю наших почувань для Тебе: почувань любови, вдячноснти і великої шани, за Твою працю і за Твою любов до народу."

Петро Одарченко.

Олекса Симиренко

Олекса Симиренко

У вересні мин. року у Вашингтоні відбувся П'ятий Світовий Конгрес Соціологів. Серед делегатів був і молодий український учений-соціолог, професор університету в Ріно, Невада, д-р Олекса Володимирович Симиренко, нащадок славного українського роду Симиренків. Як відомо, Платон Симиренко, прадід Олекси, був приятелем Тараса Шевченка. Коштом Платона Симиренка був виданий „Кобзар" Т. Шевченко в 1860 році. Син Платона Лев Симиренко — славетний учений садовод. За участь у революційній діяльності він був засланий царським урядом на 9 років у Сибір. Повернувшись із заслання, він невтомно працював над проблемами садівництва і написав надзвичайно цінні наукові праці з цієї ділянки.

Лев Симиренко саме закінчив і підготував до друку свою капітальну працю на 2400 сторінок, коли бандитська куля в січні 1920 року обірвала його життя. Тепер совєтська влада реабілітувала Лева Симиренка. В журналі „Вітчизна" (10. 1958) з'явилася стаття Петра Жука „Ренет Симиренка", що з прихильністю оцінює діяльність Лева Симиренка. Але сина Лева Симиренка Володимира большевики не реабілітували. Вони цілком замовчують діяльність цього славного ученого, професора садівництва і керівника катедри плодоягідного господарства в Київському Сільсько-господарському Інституті. В 1933 р. він був заарештований, засуджений на 5 років. В 1937 році звільнений, а в 1938 р. був знову заарештований, і з того часу про нього немає ніяких відомостей.

Про наукову діяльність професора Володимира Симиренка УВАН у Канаді видала цінну книжку проф. І. Розгона „Володимир Л. Симиренко", Вінніпег, 1960.

Син професора Володимира Симиренка — Олекса народився 6 вересня 1931 року в Києві. Йому було лише рік і 4 місяці, коли його батько був заарештований. Родина була позбавлена права жити в Києві. Дружина проф. В. Симиренка Марія Демидівна з дітьми, з Тетянкою і Олесем, переїхала до Херсону. Тут вони жили до війни. В 1943 році вони прибули до Чехії. Тут до кінця війни Олекса Симиренко вчився в українській гімназії. Потім він продовжував навчання в Авґсбурзі і Ляйпгаймі в українській гімназії. В гімназії Олекса виявив себе як здібний і працьовитий учень.

В 1950 році Олекса прибув до ЗДА, до 1960 року він жив і учився в Міннеаполісі. Року 1957 він успішно закінчив університет, в 1958 році здобув науковий ступінь маґістра, а року 1961 ступінь доктора соціології. Олекса Симиренко захистив дисертацію на тему „Проблема змін в етнічних громадах". Ця наукова праця молодого вченого базувалася на дослідженні життя трьох поколінь переселенців з Карпатської України. Ця праця буде скоро опублікована окремою книжкою англійською мовою в одному з найбільших видавництв ЗДА.

З 1960 року доктор Олекса Симиренко працює в університеті стейту Невада в Ріно. Він викладає курс загальної соціології, а також курс теорії суспільства і організації суспільства.

Одночасно з педагогічною роботою в університеті д-р Олекса Симиренко працює над окремими науковими темами, зокрема над темою „Видатні соціологи передреволюційної доби в Україні і в Росії".

На П'ятому Світовому Конгресі Соціологів у Вашингтоні він зустрівся з совєтськими соціологами — делеґатами Конґресу. Під час розмови з ними Олекса Симиренко запитав совєтських представників, чому його батько проф. Володимир Симиренко і досі не реабілітований, він же був жертвою сталінського терору. На це один із совєтських делегатів відповів, що я к б и Олекса Симиренко був в Україні, то він міг би клопотати про реабілітацію свого батька.

Але невідомо, яка була б доля Олекси Симиренка, якби він залишився в Україні. Сумнівно, що він міг би там стати професором доктором соціології.

У вільному ж світі славний нащадок славного українського роду Симиренків досяг вершин наукової кар'єри, і він має всі можливості у вільних умовах провадити свою наукову працю, р о з вивати свої творчі здібності, йти вперед по обраному шляху і служити своєю діяльністю американському і українському народові.

Побажаємо ж Олексі Симиренкові дальших успіхів у його науковій і педагогічній діяльності! Побажаємо, щоб він гідно продовжував славні традиції своїх предків — великих учених і великих українських патріотів!

● **Франца Йосифа Штравса**, колишнього західньо - німецького міністра військових справ, пращали з виходом від уряду бенкетом, в якому взяло участь 500 осіб з канцлером Конрадом Аденауером у проводі. Перед Штравсом відбулась теж велика військова парада. Генеральний інспектор західньо-німецької Бундесвери ген. Ферч передав Штравсові від війська на пам'ятку меч кол. баварського короля Максиміляна Йосифа.

РІЗДВЯНИЙ ПАРИЖ

(Закінчення з стор 2-ої)

подумаєте, яке чисте зимою повітря в горах, то готові признати лікарям рацію. Зокрема, рацію признають їм власники готелів...

Але, ніде правди діти, мода на зимовий спорт пішла. Розуміється, найбільше цим спортом займається молодь. І в цьому одна з причин такого масового виїзду цього року.

Але поза модою є ще одна чисто об'єктивна причина такого масового виїзду. Коли зважити, що найбільше лещетарським спортом цікавляться молоді люди віком від 17 років, то стане ясно, що ось прийшов річник народжений після війни, в 1945-му році. А відомо, що від 1945-го року у Франції населення почало зростати рекордовим темпом, і з країни, яка перед війною вимирала, Франція стала — „наймолодшою країною" Европи.

Однак, якщо ви маєте намір приїхати до Парижу зимою, то не бійтеся їхати. Нічого тут не змінилося, і виїзди в значній мірі покриваються з приїздами. Готелі вже замовлені були на період свят. І хоч деякі доми спорожніли, на бульварах цього не було помітно.

Усі ресторани на Свят-Вечір були переповнені. І це те найприкріше, що є в Парижі в періоді Різдвяних Свят. Про це ми не раз згадували, але це настільки прикро вражає, що не можна стриматися, щоб цього не повторити. Та не думайте, що вся Франція — це Париж. Так і кажуть: Париж це Франція, але Франція не Париж... І в Парижі тому так повно в ресторанах, що є багато проїжджих, приїжджих і бездомних, або таких, що вдома не можуть створити затишної атмосфери Свят-Вечора.

Але мільйони французьких родин провели Свят - Вечір вдома, при запаленій ялинці, ставлячи чоботи в коминок і чекаючи частинки закупів від Пер-Ноеля (св. Миколай тут зветься Батько-Різдво), навіть споживаючи пісні страви. Париж бо великий і в ньому є все. Франція ще більша, і в ній навіть є околиці, де ходять колядувати із звіздою, де селяни виставляють п'єси, в яких фігурують вифлеємські ясла.

Словом — у Парижі, як і в Америці, нічого не бракує. Бракує лише батьківщини. Еміґрантам. Але це зовсім окрема історія, як сказав би Кіплінґ.

Опитування Інституту д-ра Ґеллупа

Принстон, Н. Дж. — Американський Інститут Публічної Опінії д-ра Ґеллупа перевів опитування між американцями, мешканцями міста Сантіяґо в Чіле та громадянами Уруґваю про те, чого вони сподіваються він нового 1963-го року. Цікаво, що американці найбільше песимістично дивляться на 1963-ий рік, бо аж 54% опитуваних відповіли, що в новому році будуть різні міжнародні непорозуміння. Тільки 37% відсотків американців сподіваються, що новий рік буде роком миру, а 9% не дали відповіді. Найрадісніше дивляться на 1963-ий рік мешканці міста Сантіяґо в Чіле: 65% гадають, що це буде рік миру, 34% — що рік міжнародних непорозумінь, а 1% не дав відповіді. 51% уруґвайців сподіваються миру в новому році, 38% — різних клопотів, а 11% не відповіли на запити.

ПРЕСОВИЙ ФОНД „СВОБОДИ" І II ВИДАНЬ

На цьому місці друкуємо імена тих ВШ Громадян, що надіслали свою добровільну д о п л а т у до передплати та свою пожертву на Фонд „С в о б о д и" та II видань: англомовного „Українського Тижневика" і дитячого журналу „В е с е л к а", і потверджуємо з подякою висоту одержаної суми

СПИСОК Ч. 2.

Г. Галайко, Дітройт	$ 10.00	П. Ікалович, Бруклин	2.00
Д-р А. Лятишевський, Ню Йорк	10.00	Г. Чепак, Бруклин	2.00
Д-р Б. Панасюк, Вейнсбурґ	10.00	М. Баран, Джерзі Сіті	2.00
Д-р Є. Стецьків, Тонаванда	10.00	Ф. Сілецький, Лорейн	2.00
Д-р М. Кузьмович, Бабилон	10.00	Я. Петрич, Йонґстави	2.00
С. Глинянський, Газлетон	6.00	А. Шиманська, Клівленд	2.00
О. Кравчук	6.00	о. І. Ткачук, Ню Йорк	2.00
М. і Х. Косарчик, Шикаґо	6.00	П. Пишний, Бруклин	2.00
С. Боднарчук, Ню Йорк	5.00	В. Цалинський, Нантікок	2.00
Т. Марущак, Шикаґо	5.00	О. Захарків, Оак Парк	2.00
І. Франко, Бронкс	5.00	О. Гнитка, Дітройт	2.00
М. Яремчук, Рочестер	5.00	Д-р О. Банах, Нюберрі	2.00
О. Мілєс, Бруквіл	5.00	А. Климишин, Асторія	2.00
Т. Ковбаснюк, Клівленд	5.00	І. Сидор, Асторія	2.00
І. Кмета, Джексон Гтс.	5.00	А. Овак, Шикаґо	2.00
Н. Семеґен, Дітройт	5.00	Н. Макар, Парма	2.00
М. Сухорський, Елізабет	5.00	Т. Павлик, Джеймсбурґ	2.00
О. Гонсьор, Шикаґо	5.00	Д. Фортуна, Елізабет	2.00
Др Г. Чвартацький, Йонкерс	5.00	Р. Іваницький, Бронкс	2.00
О. Клюфас, Вартон	5.00	М. Стецура, Джерзі Сіті	2.00
Н. Єреґа, Ірвінґтон	5.00	О. Коцюба, Менсфілд	2.00
М. Копач, І. Патерсон	5.00	М. Романишин, Плейнфілд	2.00
Д-р М. Зарицький, Бруклин	5.00	І. Овсяник, Бруклин	2.00
Д-р Б. Шебунчак, Блумфілд	5.00	В. Копчук, Ню Йорк	2.00
Г. Дацків, Шикаґо	5.00	П. Німировський, Ню Йорк	2.00
І. Вітоняк, Ню Йорк	5.00	О. і Я. Городецький, Річвуд	2.00
І. Бішко, Бруклин	4.00	І. Ковальчук, Гілсайд	2.00
В. Мельник, Шикаґо	4.00	В. Кемен, Філядельфія	2.00
С. Глют, Кліфтон	3.00	Т. Семаківський, Авагні	2.00
М. Пилипчак, Джерзі Сіті	3.00	О. Останчук, Ст. Пол	2.00
П. Коваль, Боффало	3.00	І. Сліпець, Парма	2.00
Р. Білинський, Ню Йорк	3.00	А. Войтек, Йонґстави	2.00
Ю. Шкарупа, Клівленд	3.00	С. Постолюк, Лейквуд	2.00
Н. Слободян, Філядельфія	3.00	А. Ядзин, Віппані	2.00
М. Кост, Ґарфілд	3.00	В. Стаюра, Шикаґо	1.25
Д-р Н. Дмитренко, Шикаґо	3.00	К. Галат, Клівленд	1.00
В. Михайлів, Лос Анджелес	3.00	Ст. Грабар, Перт Амбой	1.00
о. В. Танчак, Н. Брунсвік	2.50	Ф. Луців, Міннеаполіс	1.00
К. Лучка, Відділ 130	2.40	С. Гасвська, Йонкерс	1.00
І. Керницький, Ню Йорк	2.00	В. К'зима, Варрен	1.00
П. Лютак, Нюарк	2.00	М. Куць, Клівленд	1.00
о. С. Городецький, Рочестер	2.00	Т. Копов, Централія	1.00
А. Маркович, Пасейк	2.00	М. Гринішак, Елізабет	1.00
М. Маркович, Елізабет	2.00	М. Крат, Дітройт	1.00
Н. Вакалець, Честер	2.00	С. Палилик, Бронкс	1.00
В. Пришляк, Гілсайд	2.00	П. Сечба, Вілмінґтон	1.00
Т. Шкирпан, Сейр	2.00	М. Сімків, Філядельфія	1.00
Т. Чурма, Шикаґо	2.00	А. Сердюк, Террітави	1.00
О. Смаль, Шикаґо	2.00	Ф. Савчук, Джерзі Сіті	1.00
О. Пирожниська, Бруклин	2.00	Р. Павлічка, Рочестер	1.00

Листок на могилу бл. п. о. Николая Волянського

„Як лиш перший сніжок забіліє, є чудовий український звичай: „Це щороку слухняній дитині дари носить св. о. Николай.„

Кожного року за українською традицією і нашу парафіяльну школу в Рочестері відвідував св. о. Миколай. У нас було це подвійне свято. Свято св. о. Миколая, Божого Угодника, опікуна української дітвори і свято іменин нашого Дорогого Пароха бл. п. о. Николая Волянського справдішнього Опікуна дітей парафіяльної школи. Скільки радости і втіхи було в тому дні. Діти, підготовляючи враз з Впр. Сестрами учительками концерт, раділи, що хоч раз в році зможуть віддячитись своєму Добродієві за його труд і працю. Він радів поступами учнів, що, покінчивши парафіяльну школу, перейшли до чужих гайскулів, бо нашого нема в Рочестері, чи університетів, що своєю працею приносили добре ім'я своєму народові українському і нашій школі. Він радів, бо це були Його вихованки протягом 13 літньої праці в м. Рочестері. Для дітей трудився, бо як сам казав: Яка молодь, такий нарід. Для молоді бажав поширити, побудувати нову величну школу в гарному місці, щоб там сталити душу української дитини. Для тої цілі закупив прегарну площу.

У всіх своїх потребах звертався до Небесної Неньки. Ми всі парафіяни пам'ятаємо чудові майські Богослуження, де разом з бл. п. о. Парохом ми підносили свої серця повні вдяки і журб до Небесної Цариці й співали могутньо молитву: „Під Твою милість прибігаєм Богородице Діво, не лишай нас в журбах, вибави нас від наших бід і поможи нам Єдина Чистая і Благословенна".

Бували гарні радісні дні свята св. о. Миколая. Сьогодні в дні Божого Угодника минає 13 днів, коли то Всемилостивий Господь покликав Його до себе. Невблагана смерть скосила Його молоде, бо на 43 році життя. По двох місяцях важкої хвороби, відійшов там, де нема „болізні ні печалі, но жизнь безконечная".

У великому смутку полишив свою рідню, матір і батька. Він любив своїх батьків як найкращий син і тому часто у своїх проповідях навчав, щоб любити своїх родичів. Нераз картав тих, що жили самі у вигодах, а матерям не помагали. Він був проповідником, що своїми науками входив в душу кожного парафіянина. Він любив їх і часто болів над недужими і тому молився з нами за них і відвідував їх по шпиталях чи домах. Він любив свою українську церкву. Як сказав у своїй прощальній проповіді о. декан Середович. Був це священик, що знав свою працю супроти Бога, супроти парохіян, був це священик з великою відповідальністю, а рівночасно великий приятель других". Він ніколи не відмовив помочі, був надзвичайно гостинний і вдячний всім. Бл. п. о. Волянський був знаний не тільки у нашій Українській Стемфордській Дієцезії, але був знаний серед римокатолицького духовенства. По всіх парохіях в м. Рочестері знане було його ім'я. Він своїми рефератами поширював і обзнайомлював чужинців з нашим обрядом та історією нашого народу. Часто його статті можна було бачити у латинському тижневику „Куріер".

І коли сьогодні глядиш на Іконостас і добре глядиш у лице Богоматері, побачиш сум на Її чудовому лиці. Сум снується у тій церкві і почуєш, як віконця скриплять під подувом вітру неначе плачуть за чимсь утраченим. Всі ми плакали, коли прийшла година розстання. Щовечора церква була переповнена сотнями людей. Прийшли усі віддати Йому останню прислугу. Не диво, що десятки друзів-священиків прийшли попрощатися з Тобою, отче Николає. Епископ латинського обряду Карній разом із канцлером і понад 10 священиків-римокатоликів спільно з нашими відправляли останню Богослужбу. Прийшли всі, щоб доказати свою вдяку і вірність ідеї служити Богові і народові. Прийшли, щоб свою присутністю улегшити біль Родині Покійного. А Мати бл. п. о. Волянського, це справдішня українська мати сказала: Бог дав, Бог взяв. Хай буде Його воля!

Був чудовий листопадовий день. День 26 листопада, був це понеділок, звичайний день, — сотні парохіян і дітей виповнили церкву й подвір'я. Сотні парохіян схиливши в покорі перед Божою волею у найглибшому смутку свої голови, прощали Того, що жив, трудився, а навіть здоров'я своє віддав за Бога і Рідну Церкву. Востаннє попрощали ми домовину бл. п. о. Н. Волянського.

Тіло бл. п. о. Н. Волянського перевезено до церкви св. Миколая, яку сам із своїми парохіянами побудував у м. Філядельфії, а звідси на місце вічного спочинку на Факс Чейсі.

Боже, свого Єрея душу по вік пом'яни!

М. Чорненька

• **Японський міністер** закордонних справ Масайоші Огіра заявив, що Японія не може послухати заклику західних держав Організації Атлянтійського пакту (НАТО), які вимагають, щоб Японія не постачала Советському Союзові сталевих рур для нафтопроводів, які мають значення стратегічних матеріялів.

Вдала імпреза Пластприяту в Ню Йорку

Знов принесли нам радість і приємність наші діти. Незабутні були вони на Ювілейній Пластовій Зустрічі, а добрі і милі в суботу 24-го листопада на забаві Пластприяту в Ню Йорку. Прийшов їх гарний гурт, понад 200, всі майже однолітки 16 до понад 20 років.

Я стояв з боку і слідив за перебігом забави. Забава Пластприяту була під кожним оглядом вдала, культурна, дала гарний доказ доброго виховання дітей. Заслуга тут батьків, що вислали своїх дітей на цю пластову забаву, але треба ствердити з признанням заслугу організації, що працює для тих дітей в Пласті. Я запримітив з радістю, що розмови на забаві були в більшості по українськи, діти поводилися коректно під час танків і перерв, ніякого непотрібного вигуку чи стуку. Сукні і одіння скромні і пристойні.

Я дивився і думав, що неправдою є, що вони підпали вже цілком під вплив злого окруження. Правдою за те є, що цих дітей треба берегти і працювати над ними вдома, і поза домом у наших молодіжних організаціях. Діти наші варті труду.

Пластприятові в Ню Йорку, що влаштував забаву, належиться признання. Віддані приятелі Пласту, були на своїм місці. Буфет був прекрасний а чемність і гостинність пань і панів при буфеті були гідні відзначення.

Стільки про забаву і наших дітей, а тепер треба сказати слово і до вас, батьки, бо й я один з-поміж вас. Мало було вас на цій гарній забаві, жалуйте і покайтеся. Хіба не цікавить вас, як бавляться ваші діти. Я є певний, що всі ви розумієте, як важним для наших дітей є свій, рідний гурт і питоме Пластові добре середовище! Мало вас було на Ювілейній Пластовій Зустрічі в Іст Четгемі, дуже мало на забаві Пластприяту в суботу. Варто би запитати — чому? Зачуваємо, що Пластприят хоче робити такі забави частіше, дуже добрий задум. Для здійснення потребує він підтримки від нас батьків і пластунів сеньйорів. Поможім Пластприятові перевести цей задум в життя. Спільно всі даймо нашим дітям культурну розвагу і забаву, бо це напевно стримає їх від шукання розваг там, де ви собі цього не бажаєте.

На дальшому пляні просвічує задум власної домівки для Пласту, про що згадував Пластприят у своїх запрошеннях.

М. Л.

Короткі вістки

• **Динамітові замахи** проти внутрішньо - берлінського муру, виконувані з-правила юнаками з Західнього Берліну, були гостро засуджені американським генералом Альбертом Вотсоном, який після 22-місячного командування американським гарнізоном в Західньому Берліні, перейшов на інше командне становище в ЗДА. Вотсон назвав ті замахи „жестами повної недоцільности, які нікому не приносять хісна". Від часу здвигнення берлінського „муру ганьби" переведено 14 таких замахів. В останньому з них наприкінці грудня 1962 р. виконавці вжили 22 фунти динаміту. Всеодно, вибух зробив тільки малий вилім у мурі, зате в Західньому Берліні знищив 600 вікон.

• **В Об'єднаній Арабській Республіці** фахівці вирахували, що впродовж найближчих 27 років подвоїться тамошнє теперішнє 26-мільйонове населення. Проте плян уряду завести леґалізовану контролю народин зустрічає великі труднощі, бо мусульманська віра вважає, що від якнайбільшого числа синів залежить щастя родини. Зате мусульмани нехтують жінками. Керівники Об'єднаної Арабської Республіки передбачають повну господарську катастрофу з таким великим зростом населення, коли й тепер там хронічний пів-голодовий стан.

Посмертні згадки

Ксеня ОТТЕНБРАЙТ — довголітна членка Т-ва ім. Б. Хмельницького, Відділ 158 УНСоюзу в Брукліні, Н. Й., померла 11-го грудня 1962 р. Покійна народилася в Замочку, повіт Жовква 28, грудня 1893 р. До УНСоюзу вступила 1941 р. Полишила у великому смутку мужа Антона, тростіса Т-ва ім. Б. Хмельницького, дочку Гелену, зятя і двох внуків. Похорон відбувся в п'ятницю 14-го грудня 1962 р. з похоронного заведення до української кат. церкви св. Духа, при Норт 5-ій вулиці, а опісля на Монт Олівет Семетери, Маспет, Н. Й., при участі родини, знайомих та членів Відділу і Т-ва. — Вічна Їй Пам'ять!

Петро Дубовецький, секр.

Михайло ГЛОВЯК — член 287 Відділу УНСоюзу, Т-ва Сини України в Джерзі Сіті, упокоївся в Бозі 29 грудня 1962, по довгій та важкій недузі. Покійний походив зі Стрия, Галичина. Полишив у смутку дружину Анну і сина Зиновія Мирослава. Похорони відбулися 3-го січня з похоронного заведення Петра Яреми та української католицької церкви св. Юрія в Ню Йорку на цвинтар Ню Сейнт Реймонд. — Вічна Йому Пам'ять!

Т. Литвинюк, секр.

Андрій БЛАЩУК — член Б-ва св. Івана Хрестителя, Відділ 292 УНСоюзу в Дітройт, член Наукового Т-ва ім. Шевченка, член ООЧСУ, відійшов у вічність дня 28-го грудня 1962 р. Покійний народився в місті Сокаль, Зах. Україна. Полишив у смутку дружину Марію, одну доньку Ярославу і сестру Софію. Похорон відбувся дня 29-го грудня з пох. заведення до православної церкви св. Марії, при участі родини і членів. Покійного поховано на цвинтарі Гренд Лови. — Вічна Йому Пам'ять!

П. Федик, секр.

Анна УШТАН — членка Бр. св. о. Николая, Відділ 276 УНС в Ембридж. Померла на удар серця 25-го листопада 1962, проживши 66 літ. Походила із Закарпатської України, село Криве, Шариского пов. Оставила мужа Антона, одного сина одруженого, і одну доньку, замужну. Похорон відбувся з укр. православної церкви при великім зібранні членів та приятелів. — Вічна Їй Пам'ять!

М. Фук, предс.

ТАРЗАН, ч. 4965. Ален пригадує собі!

Швидко і дбайливо працюючи Тарзан звільнив зв'язаного Алена Лейка.

Він побачив залишений вид і привів до притомности поживними овочами.

Опритомнівши Ален пригадав собі сумні пригоди з жінками. — Але хто то міг взяти в неволю?, гукнув він. — Я то мушу вияснити!

